

“Μὴ λησμονεῖτε τὸ σχοινὶ
παιδιὰ τοῦ Πατριάρχου!”

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ΄

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

«Και Πόλαι Άδου ού κατισχύουσιν αυτής».

Και υπέρ πάντων έχουν οι Έλληνες σήμερα, και οι του ξλευθέρου Βασιλείου και οι του δούλου Έλληνισμού και οι ανά την υφήλιον, και υπέρ πάσαν ξλευθερίας πνοήν, ιδανικώτερον και τιμαλφέστερον και αγιωτέρου θεωρούν τον Οικουμενικόν Θρόνον της Κωνσταντινουπόλεως.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης δέν είναι δι' ήμιάς μόνον ο άνάτοτος Άρχηγός της Θρησκείας μας, είναι ο θεματοφύλαξ του Έλληνισμού, εις δν ή Θεία Πρόνοια, μόλις πεόντος του τελευταίου Φυλάχου μας, ένεπιστεύθη τας τύγας του Γένους μας, ως ιεράν παρακαταθήκην, την όποιαν φυλάττων ως παλάδιον, με αίμα, θά άποδόσθι μίαν ήμέραν εις τον «Μαριαμωμένον Βασιλήα», άφρνυζόμενον.

Δέν έχει ή Ιστορία ή Παγκόσμιος να δείξη, ούδέ ο σύγχρονος πολιτισμός άλλου Γενάρχου, του όποιου ή ίσχύς, ή έπιρροή, ή δύναμις, να άπορρέουν, όχι από τας συνταγματικά συμβόλαια των λαών, όχι από νόμους, όχι από στρατούς και στόλους συντεταγμένους, άλλ από δώδεκα εκατομμύρια Έλλήνων, έτοιμων να ταχθώσι περι αυτών εις στιγμην κινδύνου.

Της δυνάμεως ταύτης ούδέποτε ο Οικουμενικός Πατριάρχης έκαμε κακήν χρήσιν. Τούναντιόν εισέφερε τον εκπολιτιστικόν όργανόν των εν Τουρκία Έλλήνων εις τον Κατακτητήν, διά την εν τη Εδρώπη εγκατάστασιν του Άσιανού επήλυδου και από της στιγμής εκείνης άρχεται ακριβώς το μέγα έργον του εν Τουρκία Έλληνισμού.

[Εις την Κωνσταντινουπόλει έκτός του Σουλτάνου, της Κυβερνήσεως και της Βουλής, των τριών τούτων νομίμων συνταγματικών έξουσιών, άπίρρασαν από των Νεοτούρκων, το πέμπτον αΐτιόν τριού — εν είναι δυνατόν να έντοσθ ή και τούτο — και άλλη έξουσία, ένասοιμένη από τινος από κάποιου Σερμεί πασά, ο όποιος κατέλαθε έσχάτος από τον λιγύον της ίσχυος του περι αυτών στρατού, κινητά τυχοδιωκτικώς την Δικτατοσίαν. Εξάτίας μάλιστα έτόλμησε να υβρίση τον Οικουμενικόν Πατριάρχη, παρασηνθέντα αυτόν δια τον κατά των εν Τουρκία όμογενών διωγμόν, άπειλάσας ότι θα τσακίση τοιάς Έλλήνας. Εις τον άφελή αυτόν δ άσκαλογ, τον νομίοντα ότι άπειλά τα παύδια του άλλου διδακτικού Σχολείου, ο Έπαρχης άπήντησε καταλλάξας, δέν ήρωκόθησαν όμως εις αυτό οι Τούρκοι, έστειλάν άυτόνομιά όργανα και έβηριασαν τί άουλον του του Πατριάρχου, όχι διά να ελθου έννοχοητικώς έγγραφα, άλλα διά να προσηλασουν εις έξέτηρον το Έλληνικόν στοιχείον, ούτω δε παρελάσαν το ζήτημα της Κρήτης. Επ' ευκαιρία τούτων δημοσιεύσαν το κατωτέρω άρθρον].

επιστημών είναι θεία έντολή προς πάντα Μουσουλμάνον. Το περικαλλές τούτο οικοδόμημα έκτίσθη τώ 1485». Το κτίριον τούτο περιλαμβάνει άκόμη το Σεμπλί-Χανέ, ήτοι Ύδρονομείον, το λουτρόν και προς άνατολάς μέσα εις κατάφρυνον περίβολον τον Τουρμπε ή το Μανσωλειον του κτίτορος εις σχήμα κυλινδρικών από πάλλευκον μάρμαρον με μολιβδίνην στέγην, με θυρίδας διατυωτίας και περίκομιμον πρόθυρον.

Ακριβώς εις το μέσον του μεγαλοπρεπούς Μανσωλειου άναπαύεται ο μέγας νεκρός. Ο τάφος του καλύπτεται από βαρύτιμον μεταξωτόν, από του μέσου του δε ορθούται στήλη μαρμαρίνη, έφ' ής είναι σκαλισμένα όλα τα κατορθώματα του δορυκλήτορος νεκρού. Μέσα εις τόν τουρμπέν τούτον φυλάσσεται και ο έτερος τών οδόντων του Προφήτου. Παρά τον τάφον του Κατακτητού εφρηται και ο τάφος της μητρός του, Σουλτάνας Άλιμε (Σοφίας).

Θρυλλοί διάφοροι και όφραιοί πλέκονται γύρω από την κοιτίδα του Κατακτητού. Η Ιστορία τον άναφέρει υπό τον τίτλον Μεχμέδ Χάν Β' Φατιχ, ως υιόν δε του Σουλτάν Μουράδ Χάν Β' και έγγονόν του Σουλτάν Μεχμέδ Α' έβδομον δε κατά σειράν Σουλτάνον από του Όθμάν Α'. Έγεννήθη ο Κατακτητής τώ 1423 και διεδέχθη τον πατέρα του την 28 Ιανουαρίον 1451, άπέθανε δε παρά την Νικομηδέαν την 3 Μαΐου 1481 εις ήλικίαν 58 ετών, βασιλεύσας 30 έτη. Ένας άδελφός του ήκολούθησε τυχοδιωκτικόν βίον και κατέφρυνε παρά τώ Πάπα Καλλίστω Γ' όστις βαπτίσας αυτόν τον όνόμασε Κάλλιστον Όθωμάνον. Είτα κατέφρυνε παρά τώ αυτοκράτορι Φρειδερίκω Γ' όστις τώ παρέσχε φυλόφρονα ξενία και εισοδήματα γενναία, άλλ ενφ τελείως ξευρωπαίσθη εις πρόκειτο να νυμφουθή ευγενή κόρην της οικογενείας Χόχενφελδ άπέθανε.

Κατά τινα παραδοσιν ο Σουλτάν Μεχμέδ ειχε μίμνην την θυγατέρα του Κράλλη της Σερβίας Λαζάρου και σύζυγον του Γεωργίου του Βούλκου, επίσης Κράλλη της Σερβίας, κερών Μάρων. Και είναι μών άληθές ότι ή άνεψις της Κυράς Μάρως, Μάρω και αυτή, υπανδρευθή τον Σουλτάν Μουράδ Β', πατέρα του Κατακτητού, όστις ήδη ειχε και άλλην γυναίκα, θυγατέρα του ήγεμόνος της Σινώπης Ίσφεντιμάρ, άλλ' ο Δούκας, ο Ιστορικός, ρητάς λέγει ότι ο Μεχμέδ «ουδέτερας τούτων έγένετο, άλλ' ήν δούλης».

Ούχ ήττον ο Μεχμέδ έσέβετο την μητριάν του και την προσήγορευε μητέρα, τόσον δε όστε δια της επ' αυτου έπιρροής της άνήλθεν εις τον Πατριαρχικόν θρόνον και το 1472 ο από Φιλιππουπόλεως Διονύσιος Α'. Η Μάρω, θανόντος του πατρός της, κατά τον Χάμερ, κατέφρυνε πλησίον του προγονου της Μεχμέδ, μετά του άδελφου της Γρηγορίου, του θείου της Θωμά του Καντακουζηνου και της αδελφής της Αικατερίνης, χήρας του κόμιστος De Cilley. Ο Σουλτάνος διέθεσε προς εγκατάστασιν της το επί του Σιρμιόνος Ίάσθον, άπένεμε δε τμήας αυτή άναλόγους. Περιεσώθη μάλιστα έγγραρον με χρονολογίαν 13 Απριλίου 1479 και' ο έπιτοφορείτο «Σουλτάνά του Αυτοκράτορος Μουράδ, έσεβής Κιζαρίνα, Μάρω, θυγάτηρ του Δεσπότη Γεωργίου».

Κατ' άλλην παράδοσιν ή μήτηρ του Κατακτητού ήτο Βασιλόπαις της Γαλλίας και έστέλλετο εις Κωνσταντινουπόλει ως νύμφη του Ιωάννου Παλαοόλογου κατά το 1418. Άλλα παρά την Καλλιπολιν ο Σαρτζά Πασσάς συνέλαβε τον πλοιοιν, οδ έπέβανεν αυτή, και την εκόμισεν εις το χωριόν του Σουλτάνου Μουράδ Β', όστις θελχθείς υπό του κάλλους της την έλαβεν ως σύζυγον και έξ αυτής ήλθεν εις τον κόσμον ο Κατακτητής. Ο θρυλλος ούτος δέν έχει τι το ακριβές, ούχ ήττον οι κατά καιρούς προσεβηται της Γαλλίας έπωφελοίντου της μεταοδοσίας των Όθωμανών προς έξυτηρήσιν των συμπερονώντων τον ύπηκόων των και άφησαν σιωπηλώς έπιβεβαιουμένην την

φήμην. Αναφέρεται μάλιστα ότι κατά το υπό του Σουλειμάν παρατεθέν εις τούς αντιπροσώπους των Ξένων Κρατών, επ' ευκαιρία της περιτομής των υιών του, μέγα συμπόσιον, ο Πρέσβυς της Γαλλίας, λόγω της συγγενείας ταύτης, προεκάθησε του άπεισταίμενον της Αυστρίας, ήτις έκτοτε δέν έστέλλεν επι μακρόν παρά τη αλή τη Σουλτάνου Πρεσβετην, άλλ' αντιπρέσβυν.

Αριστερά τφ εισπλεύσαντι τον Κεράτιον κόλπον και την μεγάλην γέφυραν ίκανόν υπεβάντι κείται το Φανάρι, ή ιστορική συνοικία, πόλις δλόκληρος σημερον, όπου ορθούται τα Πατριαρχεία. Τείχος ισχυρότατον και μεγάλη πύλη, ή πύλη του Φαναρίου, κατά τον Γύλλον, έκτίσθησαν εν μμ νυκτί, επικαιρώς της πολιορκίας, υπό το φώς πυρών και φανών, έξ ου και όνομάσθη ή συνοικία Φανάριον. Το βεβαίότερον όμως είναι ότι κατά το μέρος τούτο, και παρά την θάλασσαν, ύφουτο άλλοτε φανός προς οδηγίαν των εισπλέοντων σκαφών. Αντικρυ του Φαναρίου ακριβώς κείται ο αυτοκρατορικός Ναύσταθμος, έσωθεν δε της Πύλης τα Πατριαρχεία ή ή Μεγάλη Έκκλησία, ως όνομάσθη εις μνήμην του άθανούς ναου της Άγίας Σοφίας, και ου την θεσιν επέχει σημερον ο ναός των Πατριαρχείων, ο ναός του Άγιου Γεωργίου, μετονομασθείς εις ναόν της Παμκακιστου.

Άλλοτε και από καταβολής του το Οικουμενικόν Πατριαρχείον εκαιτο πλησίον του ναου της του Θεου Σοφίας και όνομάζετο Οίκος του Πατριάρχου. Δύο μεγάλοι τρίκλινοι, έβλεπον εις το Αύγουσταίον, περιελάμβανε δε και άλλους τρικλίνο, άνδρόνα, το μέγα και μικρόν Σέκρετον, χρυσοκόσμητον, το Σέκρετον του Μεγάλου Οικονόμου, το λουτρόν, και ύπόγεια θολωτά, εις τα όποια ήτο εγκατεστημένη ή βιβλιοθήκη, ιδρυθείσα μεταξύ 607 και 610 υπό του Πατριάρχου Θωμά του Α' επί Φοκά. Εκεί συνεκοιτήθησαν τοπικαί σύνοδοι, εκεί έφυλακίσθη ο Πάπας Μαρτίνος, εκεί τέλος ξεφράνθη ή πρώτη λάμψης της ίσχύος και έπιβολής του Πατριάρχου. Το Πατριαρχείον τούτο έγένετο παρανάωμα του πυρός κατά την υπό των Λατινών ώλωση της Κωνσταντινουπόλεως τώ 1203.

Και ιδού ή 29 Μαΐου, ή άποφράς Τρίτη του 1453. Ο γενναίος Πρόμαχος έπεσε και ο λαός καταφείγει εις τον ναόν της του Θεου Σοφίας. Άνδρες πάσης ήλικίας και τάξεως, γυναίκες με τά βρέφη των, μοναχοί και μονάζουσαι, κλείονται εις τον ναόν ύπεικόντες όλοι εις παλιόν τινα χρησμόν, καθ' όν εμφανιζόμενον ξιφηφόρον άγγέλου, θα μετεβάλλοντο εις δωάτας και θα κατέκοπιον και άπέδιονκον τούς επιδρομείς. Έντός μιάς ώρας ο ναός επιπρώθη άσφυκτικώς, και οι Τούρκοι, σφαγείς ακάθηκτοι, φθάνουν εις τον ναόν, θραίουν τας πύλας και εις το θέαμα εκείνου των μυριάδων άόπλων και εις το άκουσμα των ολόγυμων και οίμωγών και όδυμων, οι σφαγείς μη εφρίσκοντες άντίστασιν επιδιδόνται εις την άηχλωσίαν.

Αϊφνης περι την ογδόην ώραν καταφθαίνει και ο Μωάμεθ μετά του επιπέλιου του εις τον ναόν και άφιπτεύσας, φρονείει ένα Τούρκον, όστις ειχε θραύσει ένα των μαρμαρίνων κίωνων, και άναβάς επί της Άγίας Τραπεζης, διατάσσει ένα των μετ' αυτου κληρικών να διαλαλήση την προσειχην των πιστών, γονατιζόν δε και αυτός άρχίζει να προσεύχεται.

Άμα ως ο Κατακτητής εγκατεστάθη εν Κωνσταντινουπόλει, επειδή θρησκευτικά προλήψεις δέν επέτρεπον να κατοικήσθ

τα άνάτορα των Έλλήνων προκατόχον του, οικοδόμησεν εις το μέσον της πόλεως — της σημερινής Σταμπούλ — επί των θρειπίων παλαιάς τινος μονής το Έσκι Σαράϊ, όπου και κατόκησε 14 έως 15 έτη, μέχρι του 1468, ότε έκτισεν επί της κορυφής λόφου τινος, με δικά από τα θρειπία Βυζαντινών κτιρίων, το Γενί Σαράϊ, όπου διέτριβε κατ' άρχάς μήνας τινας του έτους με μερικώς άξιοματικούς, άφινον τα χωρέματά του και την άλλην θεορασίαν εις το παλιόν. Το παρδείγμα του τούτο ήκολούθησε και ο υιός του Μπαγεζήδ και ο έγγονός του Σελήμ Α'. Άλλ' ο διόγγονός του Σουλειμάν ο Μέγας εγκατέλιπε το παλιόν και εγκρατεστάθη μονίμως εις το νέον άνάτορον, ευρύνας και πλουτίσας αυτό.

Η πρώτη φροντίς του μεγάλης αντίληψως εκείνου φυλάχου κατά την τρίτην από της άλώσεως ήμέραν ήτο να εφορτάσθι τα επινυκία, πόλις δλόκληρος σημερον, όπου ορθούται τα Πατριαρχεία. Τείχος ισχυρότατον και μεγάλη πύλη, ή πύλη του Φαναρίου, κατά τον Γύλλον, έκτίσθησαν εν μμ νυκτί, επικαιρώς της πολιορκίας, υπό το φώς πυρών και φανών, έξ ου και όνομάσθη ή συνοικία Φανάριον. Το βεβαίότερον όμως είναι ότι κατά το μέρος τούτο, και παρά την θάλασσαν, ύφουτο άλλοτε φανός προς οδηγίαν των εισπλέοντων σκαφών. Αντικρυ του Φαναρίου ακριβώς κείται ο αυτοκρατορικός Ναύσταθμος, έσωθεν δε της Πύλης τα Πατριαρχεία ή ή Μεγάλη Έκκλησία, ως όνομάσθη εις μνήμην του άθανούς ναου της Άγίας Σοφίας, και ου την θεσιν επέχει σημερον ο ναός των Πατριαρχείων, ο ναός του Άγιου Γεωργίου, μετονομασθείς εις ναόν της Παμκακιστου.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΦΩΤΙΟΣ

Ο Κατακτητής τότε διατάσσει εκλογήν Πατριάρχου και συγκαλεί τούς περισηνθέντας κληρικούς και τόν έλληνοκόν λαόν να ύποδείξουν νέον Πατριάρχην και εκλέγεται ο επίσχυος της άλώσεως Κωνσταντινουπόλιτης Γεώργιος ο Σχολάριος, κριτής εν τώ Αυτοκρατορικώ Παλατίω του Βασιλικού Δικαστηρίου και Καθολικός των Όρθοδόξων Έκκλησιών Διδάσκαλος. Η χειροτονία έγένετο μετά πάσης πομπής και ο Σουλτάνος καλέσας αυτόν εις το Σαράϊ, τον έδεξιώθη θερμότατα και συνδιέλεχθη μετ' αυτου μακρόν, κατά δε το παλιόν έθιμον των Αυτοκρατόρων ενεχειρίσεν εις τον νέον Πατριάρχην Γενάδιον τον Β' το χρυσούν δεκανίκιον, κοσμημένον δια πολυτίμων λίθων και μαργάρων, και τον προέπεμψε μέχρι της αλλής, εκεί δε τον άνεβίβασεν επί ενός των

ύπτων του, πλουσιώτατα στολισμένου και διάταξεν, όπως όλοι οι άρχοντες της Αλλής συνοδεύσωσι τον Θρησκευτικόν Αρχηγόν των Έλλήνων μέχρι του Πατριαρχείου, άλλον προπορευόμενον και άλλον επομένον.

Τότε ο Μεχμέδ Β' ξεδ ήλωσεν όλην την δευδέρκειαν του. Αντίληφθείς έκτοτε ότι μόνον εν όμοιία έπρεπε να συζήσωσιν ο κατακτητής και ο δορυάλοτος λαός, ξεέδωκε τα περίφημα Σουλτανικά Διατάγματα και ενεχειρίσεν εις τον Γενάρχην των Έλλήνων προσταγάς έγγραφους μετ' έξουσίας βασιλικής φερούσας την ύπογραφήν του κάτωθι, ίνα «μηδέις αυτόν ένογλήσθη ή αντίτειν ή, άλλα είναι αυτόν άναίτητον και άφορολόγητον και άδύσαστονον από παντός εναντίον και τέλους και δόσεως έλεύθερος έστω αυτός και οι μετ' αυτόν Πατριάρχαι εις τον αιώνα, όμοίως και πάντες οι ύποταταμένοι αυτω άρχιερείς».

Τα Διατάγματα ταύτα του Φατιχ και αι δοθείσαι εις τον Γενάρχην Σουλτανικά προσταγαι άποτελούν τας άπαραβιάστοντας και ιεράς Προνομίας του Γένους ήμων, ως και άλλαι επηκολούθησαν όμοια προστατικά, δοθείσαι κατόπιν υπό άλλων Σουλτάνων.

Από της Άγίας Σοφίας το Πατριαρχείον μετεφέρθη εις τάν ναόν των Άγιών Αποστόλων, επί Μωάμεθ Β' εις τον ναόν τον χαλκοστεγη έντός του όποιου ελχον άποθεσι εν ιερά

λείψανα των Ἀποστόλων Τιμοθέου τοῦ ἐξ Ἐφέσου, Ἀνδρόνου καὶ Λουκά, καὶ οἱ νεκροὶ εἰκοσιῆς βασιλικῶν προσώπων. Ἐκεῖ ἐγκατεστάθη ὁ πρῶτος μετὰ τὴν ἄλωσιν Πατριάρχης Γενάδιος Β'. Βραδύτερον ὁμοῦ οὕτως δὲν ἐθεοῦρει ἀσφαλῆς ὁμηγήριον τοῦτον καὶ ἐξήγησε μετὰ δύο ἔτη, ὡπὸς ἐπιτραπή νὰ μεταφερθῶσι τὰ Πατριαρχεῖα εἰς τὴν Μονήν τῆς Παμμακαριστου. Πράγματι ἡμέραν τινα ἐν τῷ προαυλίῳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐβρέθη νεκρὸς κάποιος Ἀγαπήριος, Χριστιανοὶ δὲ δὲν κατοῦν ἐκεῖ πλησίον, δι' ὃ καὶ ὁ Πορθητὴς ἐδώρησε τὴν ζητηθεισαν Μονήν τῆς κατὰ Πατριαρχεῖα καὶ ἔμειναν ταῦτα ἐκεῖ μέχρι τοῦ 1608, εἰς κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐξ Ἀρμενίων Μεχμὲδ Πασσά, εὐνοουμένου τοῦ Σουλτάν Μουράδ Γ', ἢ ἐν λόγῳ Μονὴ μετεράτη εἰς τέμενος Μουσουλμανικὸν καὶ τὰ Πατριαρχεῖα ἐπὶ Ἰερεμίου τοῦ Β' μετεφέρθησαν εἰς τὴν Ξυλόπορταν, ἐντὸς τοῦ παρὰ τὰς Βλαζέρνας ναοῦ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου τοῦ Κανάβη. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μικρὸν παρέμειναν τὰ Πατριαρχεῖα καὶ τῷ 1614 τὰ ἐβρίσκωμεν ἐγκατεστημένα εἰς τὸ μικρὸν καὶ στενωπῶτον γυναικεῖον μοναστήριον, τὸ Ξυλόστεγον, τοῦ Ἀγ. Γεωργίου παρὰ τὸ Φανάρι. Τότε ἀκριβῶς ὁ Πατριάρχης Τιμόθεος ὁ ἀπὸ Πανόρους τῆς Κυζίκου Πατριαρχῆς, ἀνεκαίνισεν αὐτὸ καὶ τὸ ἐπιμήξεσε, προσέθεσας κελιά ὡπὸς ἐνδιατώματα οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει παρεπιδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, καθ' ἣν ἀπόφασιν εἶχε λάβει ἡ Ι. Σύνοδος ἐπὶ Ραφαήλ Β' τοῦ ἀπὸ Μεθώνης. Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τότε ἐπεφημίσθη διὰ τὸ ὀνόματος τῆς Παμμακαριστου, λόγῳ τῆς ἐν αὐτῷ ἀρχαιοτάτης εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, ἣν εἶχον μεταφέρει ἀπὸ τὴν χρησιμοποληθεῖσαν διὰ τὰ Πατριαρχεῖα ὁμώνυμον Μονήν. Ἐκεῖ Κύριλλος ὁ Α' ὁ Λούκαρις, κατὰ τὴν δευτέραν πατριαρχεῖαν του, ἴδρυνε καὶ τυπογραφεῖον διὰ πρώτην φοράν, διὰ τοῦτο ὁμοῦ διεβλήθη πρὸς τὴν ἔξουσίαν, ἣτις διέταξε τὴν κατεδάφισιν του. Ἐν τῷ μεταξὺ ἰδρύθη ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή, ἣτις κατὰ μὲν τοὺς δύο πρώτους τῆς ἀλώσεως αἰῶνας ἔζησεν ἀφανῶς, μονότονι καὶ πατριαρχεῖα ἐδίδασκον ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ κατόπι, προτροπῇ τοῦ ἐξ Ἱεροσολύμων Νεκταρίου, ὁ βαθύπλουτος ἀρχιγιούναρης Μανουὴλ ὁ ἐκ Καστορίας, ἐπὶ Πατριάρχου Λιουυσιῶ Γ', συνέδραμεν αὐτὴν ὡστε νὰ λάμπη. Βραδύτερον ἐκπεσοῦσαν πάλιν ἀνεπέλωσε τῷ 1691 ὁ Πατριάρχης Καλλίνικος Γ' καὶ τότε ἔδωσε πάλιν ἀγλαοὺς αὐτῇ καρπούς.

Ο ΔΡΑΜΙΑΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ὁ ὁποῖος ἠπέλιπε τὰ ἐν Τουρκίᾳ ἐστερεώματα ὄργανα τῆς ἔξουσίας, μετὰ τὸν περισσότερον εἰς τὴν χεῖρα.

Ἡτο ξύλινον καὶ εὐτελεῖς καὶ ἄκομψον τὸ οικοδόμημα. Καὶ ὁμοῦ ἐκεῖ, μετὰ διακοσίων χρόνων σιγῆς, ἠκούσθη ἡ γηγοῖα τῆς Ἑλληνικῆς Μούσης φωνῆ, ἀπ' ἐκεῖ ἐξεπέμφθη ὁ πυρὸς ποῦ ἐφώτισε τὴν σλαβιανήν μας, ἐκεῖ ἐκαφορήθησαν αἱ ἰδέαι τοῦ ἸΘ' αἰῶνος, αἱ ἐκκολλάρθεισαν τὴν ΚΕ' Μαρτίου, ἐκεῖ ἐδίδαξαν ἡ ἐδιδάχθησαν οἱ Κορδαλεῖς, οἱ Καρσοφύλλαι, οἱ Μάνοι καὶ κατόπι οἱ Φώτιοι, οἱ Μακράιοι, οἱ Λογαδαὶ καὶ ἐσχολάροισιν ὁ Μέγας Εὐγένιος, ὁ ἐξ ἀποφροῦ τῶν Μανροκορδάτος, ὁ Ἀδαμάντιος Ρύσιος, πάππος τοῦ Κοροῆ κ. λ.

Καὶ περὶ τὴν πύλιν του Φαναρίου εὐθὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν συνωκίσθησαν, ὡς περὶ ἀκρόπολιν, οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰ γράμματα καὶ κατὰ τὸ γένος καὶ οἱ ἔξεχοντες κληρικοὶ. Ὁμοῦ ὅπου ἄλλη λαμπρὰ ἐποχὴ ἀνέτειλε, καθ' ἣν οἱ Ἕλληνας ἐπέδειξαν τὴν πνευματικὴν αὐτῶν ὑπεροχὴν, ἣτις ἐξησφαλίσεν ἐπὶ μακρὸν ἀνεῖν εἰς τὸ δουλὸν Γένος. Οἱ Νικου-

οῖοι καὶ οἱ Μανροκορδάτοι εἰσέρχονται εἰς τὰ πολιτικά τῆς Τουρκίας καὶ οἱ Φαναριῶται ὑφίστανται εἰς ἡγεμονικὸν θρόνον καὶ ἰδοὺ οἱ Μουροῦζαι, οἱ Ὑψηλάνται, οἱ Καρατζάδες, οἱ Σούτσοι οἱ Καλλιμάζαι καὶ τὸ τάγμα ἐκεῖνον τῶν εὐγενῶν Ἑλλήνων, οὗτινες καὶ κατ' αὐτὴν τὴν δουλείαν ἐλάμπρυναν τὸ Γένος μας.

Ἔως ὅτου νέα δύσκολα χρόνια διὰ τὴν Φυλὴν μας ἀνέτειλαν. Τὸς ἡπίους Σουλτάνους Σελῆμ καὶ Μετζὴδ διαδέχονται οἱ Σελῆμ Γ' καὶ Μουσταφᾶς καὶ Μαχμὺδ καὶ τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων καταδυναστεύεται. Τὰ προνόμια τοῦ Κατακτητοῦ κινδυνεύουσι, ὁ βίος καθίσταται ἀφόρητος, ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ ἐξανίσταται καὶ ὁρδοῦται Γίγας Γρηγόριος ὁ Ε', ὁ Γενάδιος, ἐνθυμούμενος τὰς ἱερὰς ῥήσεις τῶν ἀοιδίων προκατόχων του. Ἰωάσαφ ὁ Κόκας, Πατριάρχης, τῷ 1469, ἐπιστάς τὴν ἀτίμων σιν νὰ τοῦ κόμη τὴν σεβασμιαν γενεαῖα ὁ Σουλτάνος, διότι δὲν ἠδέλησε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν ἀνομιον γάμον τοῦ προπροβασταρίου τῆς Τροαπεζούτης ἀνακράζει:

«Καὶ τὴν κεφαλὴν ἂν μοῦ κόψωσι δὲν παρασαλεύω τῶν πατρῶων κατὰ κεραίαν».

Καὶ σὺντα εἰς τὴν ἀπὸ τῆς μεσαιᾶς πύλης τῶν Πατριαρχεῶν ἀγγήνῃ Γρηγόριος ὁ Ε' καὶ ὁ νεκρὸς τὸν ῥίπτεται ὑπὸ τῶν Ἑβραίων εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ ἐξεγειρομένη ἀπ' ἀκρον εἰς ἄκρον τῆς Ἀυτοκρατορίας παραδίδει εἰς πυρὴν καὶ εἰς σιδηρον τὰ πάντα.

Καὶ τὴν Μεγάλην αὐτὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἣν ἐθεμελίωσεν ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας, ὁ πρωτόκλητος, πῆσας ἐν Ἀγγυροπόλει τῷ 35 μ. Χ. ἔπει πρῶτος ἐκτίθειον οἶκον πιστῶν καὶ χειροτονίσας πρῶτον ἐπίσκοπον τὸν Σταγῶν ἐκ τῶν Ὁ' Ἀποστόλων καὶ τὸν θρόνον αὐτῶν τοῦ Ἰωακείμ τὸν ἀντιπροσωπεύοντα καὶ τοῦ πρώτου Ὀικουμένου Πατριάρχου Μητροπάδωνος τὸν καθηγιασμένον θρόνον, εἰς ὃν ἀνήλθον οἱ Βασιλεῖοι, οἱ Γρηγόριοι, οἱ Χρυσόστομοι, οἱ Φώτιοι, ἀνεψιοὶ καὶ ἀδελφοὶ καὶ υἱοὶ αὐτοκρατόρων, ἀπαγορευόντες εἰς ἀνόμιους Αὐτοκράτορας τὴν Θεῖαν Μετάληψιν καὶ τὴν τετραγαμίαν καὶ τὸ περιλάμπρον τῶν Κωνσταντινῶν καὶ τῶν Θεοδοσίων καὶ τῶν Ἰουστινιανῶν καὶ τῶν Ρωμανῶν καὶ τῶν Βασιλείων καὶ τῶν Νισηφύρων καὶ τῶν Ἀλεξίων καὶ τῶν Μανουῆλ καὶ τῶν Ἀνδρονίτων καὶ τῶν Κοιμηνηῶν καὶ τῶν Λασκάριων καὶ τῶν Καντακουζηνῶν καὶ τῶν Παλαιολόγων Στέμματα, τὸν θρόνον αὐτῶν ὃν ἐσεβάσθη ὁ Κατακτητὴς καὶ περιέβαλε μετὰ Προνομίας καὶ εἰς ὃν ἀνήλθον μετὰ τοῦτον οἱ Γενάδιος καὶ οἱ Ἰωάσαφ καὶ οἱ Γρηγόριοι, τὸν Οὐκουμένον τέλος θρόνον, τὸν ἀπὸ 1589 συναπτῶν ἐτῶν ὁρδοῦμενον ἀδιασάλευτος ἐν τῇ Βασιλείᾳ, ὃν 231 Πατριαρχεῖα ἀνήλθον μέχρι σήμερον, ἄσμηός τις στρατιώτης καὶ βάνανσος καθύβρισε σκαίως.

Καὶ ὁ Ἱεράρχης, ὁ ἀρῆσις, ὁ πρὸ τίνος ἀναρτήσας ἀπὸ τῆς γνωστῆς πύλης τῶν Πατριαρχεῶν τὴν εἰκόνα τοῦ Μάρτυρος προκατόχου τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ε' διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι γνωρίζει τὴν τὸν περιμένει, γνωρίζων καλῶς καὶ τί θὰ ἐπακολουθῆσῃ, ὡπὸς ἄλλος Ἱεράρχης, ὁ Δράμιος, ἔδειξε εἰς φάλλον ἀστυνόμου ὑπεγείρων τὸ ὄραον του, τεμάχιον σχοινίου διὰ βρόχον ἀγγόνης καὶ μετὰ τὴν ἄλλην χεῖρα τὸ περιστροφον, ἰψώθη ὑπὲρ αὐτὸν καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν πυχμὴν τῶν ἐν Τουρκίᾳ βιοῦντων ἐπὶ ἑκατομμυρίων ὑπηρεῶν του, διακόπως περιφρονητικῶς τὴν συνδιᾶλεξιν μετὰ τοῦ φηγάδος τῶν Ἀρχιερέων καὶ εἰπὼν:

— Κάμετε ὅτι θέλετε καὶ ὅτι μπορεῖτε!

ΣΤΡΟΦΕΣ

ΠΟΤΑΜΙ

Στὰ χρυσάλλητα σου νερὰ ποτίμ' ἀγαπημένω, φροῦστας ὁδοποιεῖσάν, μετὰ ἀγάπην καταβάνω
Καὶ τὰ λουλοῦδια ἐπάνω σου μετὰ ἀγάπην τὰ οὐροῦζω.
Ἔδω στήν ὄψθιν ἕνα κατὰ στήν ἔγρη ἀπὸ κάτον
Ἦπια τὰ φίλτρα τῆς ζωῆς, τὰ φίλτρα τοῦ θανάτου,
Κι' ἐνθ' ἕνα χεῖρ στοργικὸν τὸ χεῖρ μου ἐκατοῦσε
Τὸ ῥέμα σου ἐκατέβαινε καὶ μᾶς ἐτραγουδοῦσε...

ΜΕ ΚΑΙΕΙ ΑΚΟΜΑ...

Με καίει ἀκόμα τὸ φιλὶ ποῦ μοῦδωσε στὰ χεῖρή
Και σὲ θρημάει πάντοτε, λουλοῦδι ἔξωτικὸ.
Ἦρθεσ' ἀν' οὐκίρι ποῦ ἔγχεται μὲς στὰ βαθεῖα τῆς ρύτας
Σὲ μέτωπο βαρύντατο καὶ μεγαλοκλόνου...
Καὶ σὶν Ἀσπύρη ἀκούμπτως τὴν πῆριν ἀπαλάμη
Στὴν κεφαλὴ μου, ποῦ ἔσκοντα νὰ κλάω ἀπὸ γανά...
— Τώρα τὰ πάντα ἐπύργαξε καὶ σὲ μαζί, καὶ μένει
Ὁ ἴσκιος μᾶς ἐκθῆμιος γλυκεῖας ποῦ λοχατῶ...

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Στὸ παραθύρι σου μικροῦτῃ ἢ μυγδαλίᾳ ἡ γερμένη
Ἔμεινε τώρα ἀπ' τὸ βορρῆ φριχτὰ ξεφυλλισμένη,
Κι' ἐγὼ ἀπ' ἀντίκρου ποῦ θωροῦ τὸ πρόσωπό σου, ὡ φῶς μου,
Ἐγχαριστῶ τὸν κύριον βορρῆ ποῦ φάνηκε ἀδελφός μου.
Μόνο μὰ οὐκίρι ποῦ ἀθέλα σὶν τὸν μου τραγουδοῦσε
Με κάποιον λῆστη τὴν καρδιὰ σ' ἔρα — σ' ἔρα γέμιζε
Ἀσίου θὲ νάσθῃ ἢ Ἀνοῦσι, μικροῦτῃ ἀγαπημένη,
Καὶ θὰ σὲ κούρη ἢ μυγδαλίᾳ, γλυκῆ καὶ φροντισμένη...

ΘΡΑΣ. ΙΣΙΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΣ ΜΕΤΑΒΙΒΑΖΕΤΑΙ Η ΣΚΕΨΪΣ

Κατὰ τὸν παρελθόντα Μάιον ἕνας διάσημος ταχυδακτυλουργός, ὁ κ. Λεμυλιὰν καὶ μὴ σπανίως ἐπνοϊοτικῆς ἐπιδεικτικότητος, ἡ Σαλιτὰν Χανοῦμ κατέβησαν τοὺς Ἀθηναίους μετὰ τὴν πειράματά των, πειράματα ἐπινοήσεως καὶ μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως.

Πράγματι τὰ φαινόμενα ἦσαν καταπληκτικά. Μετὰ τὴν συνῆθη ταχυδακτυλουργικῆ ὁ κ. Λεμυλιὰν ἐπνώτισε τὴν Σαλιτὰν Χανοῦμ καὶ κατεργάμενος εἰς τὴν πλατείαν, μίση τοῦ κοινῷ, τὴν ἠρώτα, ἐνθ' αὐτῆ εἶχε δεδεμένους τοὺς ὀφθαλμοῦς μετὰ τὰ νῦττα πρὸς τὸ κοινόν, τί περιεῖχε ἡ ζῆταν μῆς κενρίας καὶ ποῦτον ἀριθμὸν ἔφερεν τὸ τᾶλλον ἐνὸς κυρίου, ἢ ποῦτος ἔφερε τὸ εἰκοσάφραγκον ἄλλον καὶ ἐκεῖνη ἀπάντη μὴδέποτε σφαλῆλοσα. Ἡ ἐπίπεσσις ὅμοις τοῦ κόσμον ἐκαρρωφῶθη ὅταν ὁ κ. Λεμυλιὰν ἔθεσε τὴν Σαλιτὰν Χανοῦμ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ. Ἐνας θεατὴς ἐσκέπτετο αἰφνης καὶ νοερῶς διέτασσεν τὴν Χανοῦμ νὰ πληρώσῃ μίαν κενρίαν καὶ νὰ τὴν φιλῆσῃ. Ἄλλος — νοερῶς πάντοτε — τὴν διέταξε νὰ πύρην ἀπὸ τὴν κορυφοὶδὸν ἐνὸς κυρίου τὸ ἄνθος του καὶ νὰ τὸ προσπέσῃ εἰς κάποιον ἐπινοούμενον εἰς τὴν θεωρεῖσθαι. Ἡ Σαλιτὰν, καθ' ὃν χρόνον ὁ διατάσσων κύριος ἐσκέπτετο τὴν ἐντολήν, τοῦ ἔκράτει τὰς χεῖρας. Ἐπειτα μετὰ νευρικοῦ κινήσεως ἀπεσπῆθη ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔφερεν εἰς τὴν ἄλλην πύρην τὸν καθορισμένον, ὅταν ἀνεῖρε τὸν κύριον καὶ τοῦ ἀφήρησε τὸν τριαντάφυλλο τῆς μουτυνιέρας του. Ἐπειτα μετὰ νοστασομένην τὰ ἄκρα καὶ τοὺς μῆς τοῦ προσώπου διέσχισε κατὰ μήκος τὴν πλατείαν τοῦ θεατοῦ, ἔλαμψε ἀρσιότερα, κατηρῆθη εἰς τὰ θεωρεῖα, ὡσεὶ ἐκνυθῶσα, ἐπληρῶσα τὸ μεσαῖον ἐντὸς τοῦ ἀποῖν ἐκάθητο ὁ πρῆγκιφ Νικόλαος, μετὰ τὸν πρῆγκιφ Ἀνδρέας, τὸν ἔβρυνε καὶ τοῦ ἔπεισε εἰς τὴν κορυφοὶδὸν τὸν τριαντάφυλλον, ἐνθ' ὅ ὄραον ἐσιέτο ἀπὸ χειροκροτήματα.

Πολλὰ ἐλέχθησαν. Ἐίπον ὅτι ἦτο συννενοημένους μετὰ μερικὰ πρόσωπα, εἶπον ὅτι ἐξήγησε προηγουμένως πληροφωρίως περὶ τίνων γνωστῶν προσώπων, εἶπον ὅτι ἡ Σαλιτὰν ὑπὸ τὸν ἐπίδεικτον τῶν ὀφθαλμῶν ἔφερε κάποιον ἐπινοούμενον αὐτῇ νὰ διακρῖν τὸν μικροσκοπικὸν ἀριθμὸν ἐνὸς εἰκασοφράκον ἀπὸ ἀποστάσεως. περὶ τῆσθοντα μέτρον. Ἐίπον ἀκόμη ὅτι ἀντὶ τῆς Σαλιτὰν ὁμίλει ὁ ἴδιος ὁ Λεμυλιὰν, ὅταν ἔδιδε τὰς ἀπαντήσεσιν, ὃν γαστριμύθος, κ. κ.

Ἄλλοι αὐταῖς αἱ ἐξηγήσεις ἦσαν δοξαῖαι ἀμαθῶν ἀνθρώπων, μὴ γνωρίζοντων ὅτι ἡ Ἑπιστήμη ἔχει παραδεχθεῖ τὴν Νοσημαντιαν. Ἀκριβέστερον ὅμοις εἶπον δὲν πρόκειται περὶ νοσημαντιαν, δὲν πρόκειται δηλαδὴ, ὡπὸς παριστάνουν καὶ ἰσχυρίζονται οἱ βιοπαλαισταὶ αὐτοὶ τῆς σκηνῆς, περὶ ἔπιτεφρυνκῆς δυναμῶς του, νὰ εἰσδόνον εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἄλλον καὶ νὰ μαντεῖον καὶ διερνεῖον τὰς σκέψεις του.

Τὸ φαινόμενον εἶναι σύνθετον, διὰ τοῦτο δὲ θὰ ἐπιχειρήσωμεν ἀνάλυσιν αὐτοῦ μεθοδικῶν, ἐπὶ τῆ βάσει τῆς σήμερον κρατουμένης δοξαῖας. Εἰς τοῦτο κατέγινε πολὺ ὁ Γάλλος φρεσιδιφης Καμὴλ Φλαμμαριόν, ὁ ὁποῖος ἤρξατο πρὸ καιροῦ νὰ τὸ μελετῇ. Πρῶτον ἐμελέτησε τὸ φαινόμενον τῆς τηλεπαθεῖας, ἔγραψε δὲ δὲκλύτηρον σήγγραμμα. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Καθ' ὃν χρόνον δολοφονεῖται ἐν ἄτομον εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ὁ ἀδελφός του κομμώμενος βλέπει τὸ κρούσημν ἐν ὄψει: ἐν ἐξηγησῆσι τὸ βλέπει ἐπίσης ὡς ὄραμα, ἢ ἐφίσταται νευρικῶν κρῖον, ἢ ἀκούει νὰ τὸν φωνάζῃ ὁ ἀδελφός του, ἢ αἰσθάνεται μίαν θωπιάν εἰς τὴν παρειάν, εἰς τὴν ῥαχιν, ὅπερ

δὲ σπουδαιότερον τὴν σιγμὴν, ἀκριβῶς, καθ' ἣν λαμβάνει χώραν τὸ ἐγκλίμα ἢ τὸ δυνατίχημα. Αὐτὸ ἔχει ἐξακριβωθεῖ πλέον μετὰ μετρητὰς φαινομένων. Ὁ φρεσιδιφης ἐδαπάνησε ἀρκετὰ χρήματα διὰ τὴν δημοσεύσθην δι' ἄλων τῶν ἐφημεριδίων τοῦ κόσμου ἐκλήρον πρὸς τοὺς γνωρίζοντας τοιαῦτα περιστατικά, ὡπὸς τοῦ τὰ γράφον ἐν πύρην λεπτομερεῖ διὰ τὰ μελετῆσθαι. Ἐν ἀπὸ τὰ σνηθέστατα φαινόμενα εἶνα καὶ τοῦτο. Ἄνω ἄτομα βαθύτων καθ' ὅσον καὶ αἰφνης τὸ ἐν οὐκίεται:

— Νὰ εἶχαμ' ἕνα ἀμάξι νὰ πάμε σὺ Φάληρον.
— Καὶ ἀκούει τὸν συνοδόν τοῦ λέγοντα ταυτοχρόνως.

— Ἐχω μὰ ἰδέα: Νὰ πάσομ' ἕνα ἀμάξι νὰ πάμε σὺ Φάληρον.
— Ἄπ' τὸ στόμα μου τὸ πῆρες: τοῦ λέγει ὁ σκεπθῆεις αὐτό.

Τὸ πρῶτον δὲν εἶναι τυχαῖον. Συμβαίνει ἐντάθθα πραγματικὴ μεταβίβασις τῆς σκέψεως, χωρὶς οὔτε ὁ μὲν νὰ καταβῆλῃ προσάθειαν τινα διὰ τὰ μεταβίβαση εἰς τὸν συνοδόν τοῦ τῆν σκέψιν του, οὔτε ὁ δὲ νὰ προσπαθῇ νὰ εἰσδῶσῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ πρώτου, προικισμένους μετὰ ἔπιτεφρυνκῆν δύναμιν.

Φαίνεται δι' ἐδὸ καίει οὐλον ἢ ἀσκή τὸ ἀσφράμιον τηλεγράφου. Ὁ Χέρις πρῶτος ἐμελέτησε τὰς κρυμάνσεις τοῦ αἰθέρος. Ἐνομίετο μὲχριν τίνος ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης οἰ, μετὰ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα δὲν ἔπαυσε τίποτε. Κενὸν ἀπόλινον. Ἄλλ' ἔπειτα ἐξηκρυβῶθη οἰ καὶ εἰς αὐτό τὸ κενὸν ἔπαυσε ὁ αἰθῆρ. Ὑγρὸν ἀραεῖς, ἀζρον, ἀνεστον, ἀσομον, πληροῦν τὰ πάντα καὶ παντοῦ ἔπαυσον. Ὑπαρξῆς μῆσα εἰς τὸν αἰθῆρον, μῆσα εἰς τοὺς τοῖχους, εἰς τὰ σῶτά μας. Καὶ ὑφίσταται τὰ μόρια τοῦ αἰθέρος κινήσεις παλμικὰς, κρταδομοῖς, κυματισμοῖς, στοβοῦλομοῖς κ. λ. Εἰς τὰς κρυμάνσεις αὐτὰς τοῦ αἰθέρος ὁφείλεται ὁ ἐφεθμοῖς τοῦ νεύρου τῆς ὀράσεός μας ἐπὶ οὐάματος φρεσινοῦ, ἢ χροματισμοῦ. Ὁ Χέρις ἐμελέτησε ἐμβριθῶς τὰς ἰδιότητες τοῦ αἰθέρος καὶ ἐθεμελίωσε τὴν θεωρίαν τῶν Χερσινοῦν κρυμάνσεων, ἐρ' ἢς κατόπι ὁ Μαρκὸν μετ' ἄλλων ἐπιστημόνων ἐπιτηραῖθη διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἀσφράμιον τηλεγράφου.

Μετὰ ἕνα σπινθῆρα ἠλεκτρικὸν προκαλοῦν κρυμάνσεις τοῦ αἰθέρος. Τὰ κύματα αὐτὰ συλλέγονται διὰ καταλλήλων μηχανήματων εἰς μακρὸν ἀπόστασιν καὶ ἐκείνη διακοπῆ ἢ παρήτασις προκαλεῖ ἀντίστοιχον ἐνέργειαν εἰς τὸ μηχανήμα τοῦ δέκτον. Ἐφερησμον λοιπὸν τὸ με μακρῶς ἢ βραχέως διακοπὰς τηλεγραφικῶν ἀλφάβητων τοῦ Μόρς καὶ κατορθῶνται νὰ ἀνετηθοῦνται ἀπὸ μεγάλων ἀποστάσεων χωρὶς νὰ μεσολαβῆ σῆμα ἢ ἄλλο σῆμα.

Ὑπάρχει λοιπὸν πρᾶγματι ὁ αἰθῆρ μετὰ τὰς ἰδιότητες αὐτὰς, πληροῦν ἀκόμη καὶ τὸν ἐγκέφαλον. Καὶ ἀφοῦ ἀπ' ἑτέρου ἡ Ἐπιστήμη ἀπέδειξε ὅτι ἡ σκέψις ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν παλμικὴν κίνησιν τῶν μορίων τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας, θέλουν νὰ δεχθῶν ὅτι ἡ παλμικὴ κίνησις τῶν μορίων τῆς ἐγκεφαλικῆς οὐσίας θέτει εἰς ὄμοιον κίνησιν τὰ μόρια τοῦ αἰθέρος καὶ αὶ κρυμάνσεις αὐτοῦ προσβάλλουσι ἄλλον ἐγκέφαλον τὸν ἀναγίζοντα νὰ τεθῆ εἰς ὄμοιον παλμικὴν κίνησιν, ἣτις ἀναπαράγει ἐν ἑαυτῷ τὴν αὐτὴν σκέψιν.

Ἐχόντι ὁμοῦ οἰ ἀπαιτεῖται κάποια σφγγένια, κάποια ὁμοιότης ἐγκεφαλοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐξηγοῦν πῶς μίαν οὐκίρην ἐνὸς ἀτόμου δὲν τὴν δέχεται ὄλος ὁ κόσμος.

Καὶ ἐν τοῦτο εἶναι ἀληθὲς ἐξηγεῖται τότε πῶς συμβαίνουν τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθεῖας μεταξὺ προσώπων σφγγενῶν. Βέβαια καθ' ἣν σιγμὴν δολοφονεῖται ἐν ἄτομον ἢ θνήσκει μακρὰν, ἢ τελευτᾷ οὐκίρις του τὸ ἀστράφι πρὸς τὴν μητέρα, τὸν πατέρα του, τὸν ἀδελφόν του.

Φαίνεται ἀκόμη οἰ ἔπαυσε κάποια ἰδιοσύνη εἰς τινα ἄτομα, ἄτομα χωρὶς νὰ σφγγενῶνται μετὰ προσώπων δέχονται τὰς σκέψεις του καὶ ἀντιλαμβάνονται τί οὐκίεται.

Τὴν κατὰστασιν αὐτὴν τοῦ ἐιδέκτον τῆς σκέψεως οἱ ἐπνοϊοσταὶ φρονοῦν ὅτι ἀποκτῇ ἐν ἄτομον ἐπινοηζόμενον. Τότε πᾶσα ἄλλη αἰσθησις παύει, λειτουργεῖ δὲ μόνον ὁ ἐγκέφαλος, διατελῶν εἰς ἔπιτεφρυνκῆν, ἀφοῦ ἀπαλλάσσεται πάσης ἄλλης ἐνοχλήσεως καὶ σκέψεως ἰδίας. Συνεπῶς εἶναι περισσοτέρων εὐαίσθητος εἰς κρυμάνσεις, ἂς ἐκπέμπτει ἐν ἄτομον οὐκίεζόμενον.

Ὅτι δὲ πράγματι γίνονται μὴ ἐκπομπῆ ἀκτῶν ἐπὶ τοῦ οὐκίεζόμενου ἀτόμου, φαίνεται οἰ θὰ ἀποδειχθῇ καὶ διὰ φαινόμενον θετικώτερον. Ἀσφελεῖται εἰς τοῦτο ὁ Ἐδισσον υἱός, ὁποῖς κατασκευάσας φωτογραφικὰς πλάκας πολὺ εὐαίσθητους φωτογραφεῖ ἄτομα, εἰς ἧ παραγγέλλει νὰ σκεπθῶν ἂν κάτι. Εἰς τὰς πλάκας του αὐτὰς παρετήρησε διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν σκέψιν ἐνὸς καὶ πλειόνων ἀτόμων κατ' ἐπανάληψιν τὴν αὐτὴν εἰκόνα, δι' ἄλλην οὐκίρην ἄλλον εἰκόνα. Ἀρα μὴ οὐκίρις εἰς ὄλα τὰ ἄτομα παρουσιάζει τὸ αὐτὸ φαινόμενον καὶ ἄλλῃ ἄλλο, ἀλλὰ ἐκάστη εἰς ὄλους ὄμοιον.

Ἐλαβεν οἴτω πολλῶν οὐκίρεων τὰς εἰκόνας καὶ κατήρισεν εἶδος φρεσολογίου, ἐν εἶδος Ὀλλενδόρφου τῆς σκέψεως. Μετ' ὅ παρήγγειλεν εἰς τὰ σουζῆ του νὰ σκεπθῶν καὶ κατὰ βούλησιν ἐξ ὄσον εἶχε λάβει πλάκας καὶ ἀνήγγωσεν ἔλευθῆρος τὰς νέας ληφθῆσι πλάκας διὰ τοῦ σκευογραφικῷ λέξιμοῦ του.

Ἄν αὐτὰ ἐξακριβωθῶν καὶ ἐπιστημονικῶς δὲν φαίνεται νὰ εἶναι μακρὰν ἢ ἡμέρα καθ' ἣν ἐφωδισμένοι μετὰ ἐν μικρὸν πεῖζον, ὡπὸς τὸ ὄρολόγιον, θὰ δυνάμεθα νὰ μεταβιβάσομεν τὴν οὐκίρην μας, ὡπὸς τηλεφ

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΟΥ 1897*

(ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ)

Με τὸ τορπιλοβόλον II.

Ὁ «Κανάρης» ἐπέστειλε τὸ σήμα του. Τὰ σκάφη μας σαλεύουν νοητῶς ἐπάνω εἰς τὴν ἠγρὰν ἔκτασιν, σὺν κήτῃ. Ὑποστέλλομεν καὶ ἡμεῖς τὸ «Εἶδον». Αἱ σκάφη τῶν τορπιλικῶν μας ἐξορτοῦν μετὰ τὸς κυβερνήτας των, κατεπιθυνομένην πρὸς τὴν ἀσχηγίδα.

— Τί σήμα ἐκανε εὐὲ Βαρδάτακο ὁ Περίγλιπας; ἐρωτοῦν οἱ ναῦται.
— Πρόσκλησι κυβερνητῶν· ἀπαντᾷ ὁ Βαρδάτακος, ὁ οὐκιστὴς ἀπὸ τὸ Τσαγγεζι.

Ἐπισημιά ἐπάνω εἰς τὸ σκάφος μας. Σχορπισμένα τὰ παιδιά, οἱ φερματοῖ, οἱ τορπιλληταί, οἱ ὀπλίται, καθ' ὀμίλους, πλώρα - πρῶμα συζητοῦν. Τρεῖς τέσσαρες ἐκεῖ ἐμπρὸς εἰς τὸ καμπῶν, ἔχουν στήθεθι τηλεγραφεῖον πρακτοεῖον καὶ ἐκδίδουν τελευταίαν ὄραν. Ἄν ὁ κυβερνήτης ἐπέταζε τὸ τοιγάρο του ὀρηγίται, κατὶ τρέχει. Ἄν ὁ Γιώργης ὁ Καλόμοιρος, ὁ καμαρότος τοῦ κυβερνήτου, ἀναγγελοῖ εἰς τὸ πλῆρωμα ὅτι ὁ καπετάνιος ἔφαγε μετὰ ὁρεξί, τὴν Κρήτη μᾶς τὴν ἔδοκαν αἱ δυνάμεις.

Ὡς τότε βρωδιᾷ. Ὁ ἥλιος ἔχει εἰς τὸ βουνὸ τοῦ νησοῦ ἀπλῶς βαρεῖα τὴν σκιά του. Πέρα οἱ Μηλοῖ ἔχουν ἀποσυρθῆ. Σκοτάδι ἔξω, πίσσα, σὺν μαύρο πανί, ἀπλωμένο καὶ κάπου κάπου τὸ στίζουν μικρὰ καὶ ἀραιὰ φῶτα.

Ὁ «Κανάρης» ὀρθοῦται μῆσα εἰς τὸ καλμαρισμένο νερὸ, ποῦ ἀντανακλᾷ μετὰ ἀσπλαγγοῦ τοῦ νησοῦ τὰ φῶτα, σκοτεινός, μετὰ τὴν πλώρη τοῦ φανάρου καὶ κλειστῆς τῆς φινετοῦρας, σιωπηλὸς καὶ γυφὸς του τὰ ἔνδεκα σκάφη μας μετὰ τὴν φαναρίαν τους λικνιζόμενα ἐλαφρὰ - ἐλαφρὰ.

Τέσσαρα ζευγάρια κτυπᾷ ἢ καμπάνα τοῦ «Κανάρη» καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνουν τὰ τορπιλικὰ. Ὅκτω ἢ ὄρα. Νᾶ τώρα τὰ φῶτα τῆς σκάλας ἐκεῖ εἰς τὴν ἀσχηγίδα ἀνάβουν. Τὸ πολεμικὸν συμβούλιον ἐτελείωσε φαίνεται. Σφραγίσματα ἀκούονται καὶ οἰκτιστὴς κρατεῖ τὸ φανάρι τῆς ὑποδοχῆς. Ἐπειτα ὀρῶνται τὰ φῶτα πάλιν καὶ ἕνας ἐρυθρός δούπος ἀκούεται πρὸς τὸ σκάφος μας, ἐνθ' ἄλλοι παρῶντες, ὀρῶνται ξεφυζιομένη πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Γυρίζει ἡ σκάφη μας.

— Αἰ τῆς λέμβου! φωνάζει ὁ σκοπός.

— Κυβερνήτης τοῦ ἔνδεκα ἀπαντοῦν.

Ὁ ὀπλονόμος τρέχει εἰς τὴν σκάλα καὶ σφουρίζει.

— Ὑποδοχὴ κυβερνητῶν! φωνάζει. Τρεῖς ναῦται παρατάσσονται ἐκατέρωθεν καὶ χαίρειν εἰς προσοχὴν μαζὴν μετὰ τὸν ὀπλονόμον, ἐνθ' ὁ οὐκιστὴς κρατεῖ τὸ φανάρι τῆς ὑποδοχῆς.

Ὁ κυβερνήτης πηδᾷ μέσα καὶ παραγγέλλει ἀνέλκειν σκάφους. Τρία παιδιά τὴν πέρουν μέσα καὶ τὴν πλαγιάζουν ἐπάνω εἰς τὸ καράσι τῆς πρῆμης.

— Πούν' ὁ ἀρχηγὸς τῆς μηχανῆς; ἐρωτᾷ ὁ κυβερνήτης.
Ὁ Βαρδάτακος τρέχει εἰς τὸ σπιράγγιο τοῦ διαμερισματοῦ τῶν μηχανικῶν καὶ ποῦ φωνάζει. Ὁ κυβερνήτης βγάζει ἕνα τοιγάρο. Τὸ ἀνάβει καὶ πετᾷ τὸ σπῆτο μέσα στοῦ νεροῦ. Παρέχει τὰ παιδιὰ σχολιάζου τὴν κίνησίν του. Ὁ Σπυριδάρος, ὁ Χασάπογλου, ὁ Γιώργης ὁ Σερμανός, τραγουδοῦν τὸν γέρο - ναυκλήρο.

— Διατάξατε, κύριε κυβερνήτη! λέγει χαίρειν ὁ μηχανικός.
— Τί ἀτιμὸ ἔχεις;
— Τεσσαρεσιμῆσθι.
— Νᾶ πῶς ὀκτώ.

Ὁ μηχανικός χάνεται εἰς τὴν κάθοδον τοῦ μηχανοστασίου καὶ ἕνας κρῶτος ταχίας περιστροφῆς ἀκούεται. Ἐβάλαν ἐμπρὸς τὴν περιστροφὴν τοῦ τεργητοῦ ἔλικουμοῦ.

Ὁ καπετάνιος συνεννοεῖται μετὰ τὸν ὀπλονόμον καὶ ἔπειτα φωνάζει τὸν οὐκιστὴν.

* Ὅς μὴ ἐκλήρηθ' ὡς μαλλιαρὴ ἢ γλώσσα τῆς ἀφηγήσεως ταύτης. Εἶναι γραμμένη εἰς τὴν ναυτικὴν διάλεκτον.

— Εἰς ταῖν ἀπάρσεως! Ἄπαντες εἰς τὸ κατάστρομα! διατάσσει ὁ ὀπλονόμος.

Πέρα ἐκεῖ εἰς τὸν προώραῖον πυργίσκον ὁ Βαρδάτακος μετὰ τὸν ὀπλονόμον τηλεγραφεῖον διαβιβάζει εἰς τὰ πέντε σκάφη μας, ποῦ ἀποτελοῦν τὴν συμμορίαν μας, παράγγελμα τοῦ ἀρχισυμμοριτοῦ - κυβερνήτου μας καὶ ἀπαντοῦν ἐκεῖνα, ποῦ δηλοῦντα ὅτι ἐνόησαν καὶ ποῦ ζητοῦντα ἐπανάληψιν τῆς φράσεως. Μακρὰν παρέχει τὸ ἴδιο κάνον τὰ σκάφη τῆς ἄλλης συμμορίας τορπιλικῶν.

Ἡ ἀρχισυμμορία ἀνεσπασθῆ. Ὁ καπετάνιος στέκει ἄπ' ἔξω ἀπὸ τὸν πυργίσκον του καὶ χειρίζεται τὸν τηλεγραφεῖον τῆς μηχανῆς.

— Πρόσω ἡρέμα! σημειώνει.

Ἐνας βρωδὸς δούπος πίσω ἀπὸ τὴν πρῆμὴ μας μετὰ ἕνα παρῶντον καὶ τὸ σκάφος μας ξεκινᾷ σιγὰ σιγὰ. Κινεῖται τώρα καὶ τὰ ἄλλα. Πέντε τρέχουν πρὸς τὰ ἀριστερὰ μας, ἐνθ' ἄλλα τέσσαρα τρέχουν πρὸς τὰ δεξιὰ μας. Τὸ πλῆρωμα βγαίνει εἰς τὸ σκοτάδι καὶ οἱ ἀσχηγιστοὶ εἰς τὸν ἀπὸ τὸν νεροῦ, τὸ ὄλοιο σπινθηροῦ δίδουν ὀλην τὴν εἰκόνα τῶν διατίκτων ἄστέρων.

— Πᾶρο δεξιᾷ! παραγγέλλει ὁ κυβερνήτης εἰς τὸν τιμονιέρο.
— Ὀλοταχῶς! σημειώνει εἰς τὸν τηλεγραφεῖον τῆς μηχανῆς ταυτοχρόνως.

Ὁ «Κανάρης» μένει πίσω καὶ ἡ Μηλὸς σιγὰ σιγὰ χάνεται. Ἐδὼ ἀριστερὰ μας μὴ δὲς διακρίνονται δύο ἄλλα φῶτα καὶ δεξιὰ μας ἄλλα τρία. Κρατοῦμεν γραμμὴν μετώπου. Ἡ ἄλλη συμμορία δὲν φαίνεται πιά. Ὁ Βαρδάτακος ἐτοιμάζει καὶ ἀνάβει τὰ φανάρια τῆς σημαίας καὶ τὰ χάνει μετὰ εἰς ἕνα τενεζεδνίον κιβώτιον, τὸ ὁποῖον σκεπάζεται μ' ἕνα μουσαμὶ διὰ νὰ μὴ φαίνοται. Σκεπασμένες καὶ ἡ φαναρίδες. Κανένα φῶς ἐπάνω μας, οὔτε τοιγάρο. Χάνονται καὶ τὸν ἄλλον τορπιλικῶν τὰ φανάρια.

Ἐπειτα ὁ οὐκιστὴς μεταφέρει ἕνα δέμα ἐπιμηκεῖ καὶ τὸ τοποθετεῖ παρὰ τὸν πυρμαῖον πυργίσκον. Τώρα οἱ τορπιλληταί κλείνουν ἐργητικῶς τὰ στεγνὰ διαμερίσματα, τὸ κολοβό, τὸν κυβερνήτου, τὸν μηχανικῶν. Ὁ ὀπλονόμος διατάσσει κατάκλειον, τὸ πλῆρωμα ἐξαφανίζεται εἰς τὸ τορπιλοστάσιον καὶ μόνον οἱ ἄνδρες τῆς φυλακῆς ἀγρυπνοῦν.

— Ἐξ ἐπισημείων.

Δέκα ὄρες σημειῶνται τὸ ρολοῖ τῆς μηχανῆς. Πάντα μετὰ ὀκτώ ἀπλοσφαίρας καὶ μετὰ ἑκατομμύρια μίλια τὴν ὄραν. Ἐπάνω εἰς τὴν κουβέρτα τίποτε δὲν ἀκούεται. Ἐμπρὸς στήν πλώρη ὁ Βαρδάτακος, ὁ καπετάνιος δίπλα σὺν τὸν πύργο μετὰ τὸ μάτι καρφωμένο μέσα στοῦ νεροῦ φυλάει τῆς θάλασσης. Ἐμπρὸς τὸ νερὸ ὅπως τὸ σίγῃ ἡ πλώρη ἀφρίζει στὴς μᾶσκες καὶ γλιστρᾷ στὰ πλευρὰ μας πίσω τὰ φεργὰ.

— Ἐξ ἐπισημείων.

Ὁ Βαρδάτακος ἀκούεται ἐκατέρωθεν καὶ χαίρειν εἰς προσοχὴν μαζὴν μετὰ τὸν ὀπλονόμον, ἐνθ' ὁ οὐκιστὴς κρατεῖ τὸ φανάρι τῆς ὑποδοχῆς.

— Ὑποδοχὴ κυβερνητῶν! φωνάζει. Τρεῖς ναῦται παρατάσσονται ἐκατέρωθεν καὶ χαίρειν εἰς προσοχὴν μαζὴν μετὰ τὸν ὀπλονόμον, ἐνθ' ὁ οὐκιστὴς κρατεῖ τὸ φανάρι τῆς ὑποδοχῆς.

Ὁ κυβερνήτης πηδᾷ μέσα καὶ παραγγέλλει ἀνέλκειν σκάφους. Τρία παιδιά τὴν πέρουν μέσα καὶ τὴν πλαγιάζουν ἐπάνω εἰς τὸ καράσι τῆς πρῆμης.

— Πούν' ὁ ἀρχηγὸς τῆς μηχανῆς; ἐρωτᾷ ὁ κυβερνήτης.
Ὁ Βαρδάτακος τρέχει εἰς τὸ σπιράγγιο τοῦ διαμερισματοῦ τῶν μηχανικῶν καὶ ποῦ φωνάζει. Ὁ κυβερνήτης βγάζει ἕνα τοιγάρο. Τὸ ἀνάβει καὶ πετᾷ τὸ σπῆτο μέσα στοῦ νεροῦ. Παρέχει τὰ παιδιὰ σχολιάζου τὴν κίνησίν του. Ὁ Σπυριδάρος, ὁ Χασάπογλου, ὁ Γιώργης ὁ Σερμανός, τραγουδοῦν τὸν γέρο - ναυκλήρο.

— Διατάξατε, κύριε κυβερνήτη! λέγει χαίρειν ὁ μηχανικός.
— Τί ἀτιμὸ ἔχεις;
— Τεσσαρεσιμῆσθι.
— Νᾶ πῶς ὀκτώ.

Ὁ μηχανικός χάνεται εἰς τὴν κάθοδον τοῦ μηχανοστασίου καὶ ἕνας κρῶτος ταχίας περιστροφῆς ἀκούεται. Ἐβάλαν ἐμπρὸς τὴν περιστροφὴν τοῦ τεργητοῦ ἔλικουμοῦ.

Ὁ καπετάνιος συνεννοεῖται μετὰ τὸν ὀπλονόμον καὶ ἔπειτα φωνάζει τὸν οὐκιστὴν.

— Εἰς ταῖν ἀπάρσεως! Ἄπαντες εἰς τὸ κατάστρομα! διατάσσει ὁ ὀπλονόμος.

Πέρα ἐκεῖ εἰς τὸν προώραῖον πυργίσκον ὁ Βαρδάτακος μετὰ τὸν ὀπλονόμον τηλεγραφεῖον διαβιβάζει εἰς τὰ πέντε σκάφη μας, ποῦ ἀποτελοῦν τὴν συμμορίαν μας, παράγγελμα τοῦ ἀρχισυμμοριτοῦ - κυβερνήτου μας καὶ ἀπαντοῦν ἐκεῖνα, ποῦ δηλοῦντα ὅτι ἐνόησαν καὶ ποῦ ζητοῦντα ἐπανάληψιν τῆς φράσεως. Μακρὰν παρέχει τὸ ἴδιο κάνον τὰ σκάφη τῆς ἄλλης συμμορίας τορπιλικῶν.

Ἡ ἀρχισυμμορία ἀνεσπασθῆ. Ὁ καπετάνιος στέκει ἄπ' ἔξω ἀπὸ τὸν πυργίσκον του καὶ χειρίζεται τὸν τηλεγραφεῖον τῆς μηχανῆς.

— Πρόσω ἡρέμα! σημειώνει.

Ἐνας βρωδὸς δούπος πίσω ἀπὸ τὴν πρῆμὴ μας μετὰ ἕνα παρῶντον καὶ τὸ σκάφος μας ξεκινᾷ σιγὰ σιγὰ. Κινεῖται τώρα καὶ τὰ ἄλλα. Πέντε τρέχουν πρὸς τὰ ἀριστερὰ μας, ἐνθ' ἄλλα τέσσαρα τρέχουν πρὸς τὰ δεξιὰ μας. Τὸ πλῆρωμα βγαίνει εἰς τὸ σκοτάδι καὶ οἱ ἀσχηγιστοὶ εἰς τὸν ἀπὸ τὸν νεροῦ, τὸ ὄλοιο σπινθηροῦ δίδουν ὀλην τὴν εἰκόνα τῶν διατίκτων ἄστέρων.

— Πᾶρο δεξιᾷ! παραγγέλλει ὁ κυβερνήτης εἰς τὸν τιμονιέρο.
— Ὀλοταχῶς! σημειώνει εἰς τὸν τηλεγραφεῖον τῆς μηχανῆς ταυτοχρόνως.

Ὁ «Κανάρης» μένει πίσω καὶ ἡ Μηλὸς σιγὰ σιγὰ χάνεται. Ἐδὼ ἀριστερὰ μας μὴ δὲς διακρίνονται δύο ἄλλα φῶτα καὶ δεξιὰ μας ἄλλα τρία. Κρατοῦμεν γραμμὴν μετώπου. Ἡ ἄλλη συμμορία δὲν φαίνεται πιά. Ὁ Βαρδάτακος ἐτοιμάζει καὶ ἀνάβει τὰ φανάρια τῆς σημαίας καὶ τὰ χάνει μετὰ εἰς ἕνα τενεζεδνίον κιβώτιον, τὸ ὁποῖον σκεπάζεται μ' ἕνα μουσαμὶ διὰ νὰ μὴ φαίνοται. Σκεπασμένες καὶ ἡ φαναρίδες. Κανένα φῶς ἐπάνω μας, οὔτε τοιγάρο. Χάνονται καὶ τὸν ἄλλον τορπιλικῶν τὰ φανάρια.

Ἐπειτα ὁ οὐκιστὴς μεταφέρει ἕνα δέμα ἐπιμηκεῖ καὶ τὸ τοποθετεῖ παρὰ τὸν πυρμαῖον πυργίσκον. Τώρα οἱ τορπιλληταί κλείνουν ἐργητικῶς τὰ στεγνὰ διαμερίσματα, τὸ κολοβό, τὸν κυβερνήτου, τὸν μηχανικῶν. Ὁ ὀπλονόμος διατάσσει κατάκλειον, τὸ πλῆρωμα ἐξαφανίζεται εἰς τὸ τορπιλοστάσιον καὶ μόνον οἱ ἄνδρες τῆς φυλακῆς ἀγρυπνοῦν.

— Ἐξ ἐπισημείων.

Δέκα ὄρες σημειῶνται τὸ ρολοῖ τῆς μηχανῆς. Πάντα μετὰ ὀκτώ ἀπλοσφαίρας καὶ μετὰ ἑκατομμύρια μίλια τὴν ὄραν. Ἐπάνω εἰς τὴν κουβέρτα τίποτε δὲν ἀκούεται. Ἐμπρὸς στήν πλώρη ὁ Βαρδάτακος, ὁ καπετάνιος δίπλα σὺν τὸν πύργο μετὰ τὸ μάτι καρφωμένο μέσα στοῦ νεροῦ φυλάει τῆς θάλασσης. Ἐμπρὸς τὸ νερὸ ὅπως τὸ σίγῃ ἡ πλώρη ἀφρίζει στὴς μᾶσκες καὶ γλιστρᾷ στὰ πλευρὰ μας πίσω τὰ φεργὰ.

Τὴς βλέπομε τώρα τῆς φλόγες ποῦ πηδοῦν ἀπὸ τῆς τοιμαίνερας καὶ στρουφουρίζουν σὺν τῆς σπῆθες ἀπὸ τὸ τζάκι. Τῆς διακρίνει κανεὶς καλῶ. Σὺν νᾶ εἶναι τέσσαρα κομμάτια μαζὴ... Μὰ ὄχι ἕνα εἶναι. Ἐνα μετὰ τέσσαρες τοιμαίνερες.

Ὁ καπετάνιος χώνεται σὺν τὸν πύργο, ἀνοίγει ἕνα ντουλαπάκι, βγάζει ἕνα μπλε βιβλίον καὶ σὲ φῶς τοῦ μπουσουλα διαβάζει. Εἶναι τὸ καρὸν τοῦ Μπράσσευ τὸ βιβλίον αὐτό. Ἐξαφνα πετρεῖται δρθιος, μ' ἕνα χαμόγελο μικρὸ καὶ βγαίνει ἔξω. Ἡ τέσσαρες τοιμαίνερες φαίνονται πιά καλῶ. Εἶναι ἀντιτορπιλικῶν λουπόν. Μὰ ἀπὸ ποῦ καταβαίνει; Ἐνα τέτοιο, μετὰ τέσσαρες καπνοδόχους, μετὰ ταχύτητα 26 μιλίων, ἄσπρο, ἔχουν αὐτοί. Τὸ σημειώνει καὶ ὁ Μπράσσευ. Ὡστε εἶναι τούρκικο καὶ τραβᾷ εἰς τὸν πύργον, γιὰ τὴν Κρήτη. Ἀμαρτίες ἔχει αὐτὸ τὸ νηοῖ. Μὰ αὐτὴ τῆ φορὰ ἂν καταβαίη καὶ αὐτὸς γιὰ νὰ ἀποτελειώσῃ ὅ, τι μένει...

Ὁ κυβερνήτης κινεῖται ἀκόμη μετὰ τὰ γαλιὰ καὶ ἔξαφνα σὺν νᾶ πῆρε τὴν ἀπόφασι τ' ἀφίγει καὶ φωνάζει τὸν ὀπλονόμον.

— Ἰσα μᾶ ρουκέττα! παραγγέλλει.

Ὁ Βαρδάτακος ἀνοίγει τὸ δέμα πέρνει μᾶ ρουκέττα καὶ τῆς βάζει φωτιά. Ἐνα φωτεινὸ ἀλλάκι ἐξαράκτησε εἰς τὸ σκοτάδι καὶ οἱ ἄλλοι τέσσαρες ρουκέττες ἐπὶ πύργου ἀπὸ διάφορα σημεῖα.

— Εἰς ταῖν μάχης! διατάσσει ὁ κυβερνήτης καὶ ἀπὸ τὸν πύργον πέρνει τὸ σπαθὶ του καὶ τὸ πιστόλι του καὶ τὰ ζώνεται.

— Εἰς ταῖν μάχης! Ἄπαντες εἰς τὸ κατάστρομα! ἐπαναλαμβάνει ὁ ὀπλονόμος. Τὸ πλῆρωμα βγαίνει σὺν κουβέρτα καὶ οἱ δύο λειπὰ εἶναι καθένας στὴ θέσιν του. Οἱ ὀπλίται ἐπάνω εἰς τοὺς πύργους, ὡς ὑπῆρχετο πολυβόλον, οἱ τορπιλληταί εἰς τὴν ἀεραντίαν καὶ εἰς τοὺς τορπιλλοβλητικούς, οἱ τοῦ καταστροφῆτος μετὰ τοὺς ανταρμᾶδες, (ναυμάχων οπάθη) μπαλά, περιστροφῶν καὶ ἐπαναληπτικῶν Κρατασῆκ. Ὅτι ἀξιοματικῶν μηχανικῶν μετὰ περιστροφῶν καὶ ναυμάχων οπάθη.

Αἱ κάθοδοι ὀλοιο κλείνουν καὶ αἱ παραφοιτίδες τοῦ καταστροφῆτος, ὀλοιο, κουβούσσια, σπιράγγια, ὀλοιο κλειστά. Ἐτοῖμα ὀλοιο. Κάτω σὺν καμπῶν ἡ ἀεροβλητικὴ εἰς ἐνέργειαν, γεμίζει τὰ ἐκσφενδονιστικά. Στὸ πλωρὸ καὶ πρηνῶ πολυβόλο μᾶ κάσσο φουσκία. Τρεῖς δεξιὰ καὶ τρεῖς ἀριστερὰ, εἰμεθα δρθιοι στὰ πουντέλια, μετὰ τὰ κοράκια γιὰ τὸ φερόλο.

— Πᾶση δυνάμει! σημειώνει σὺν τηλεγραφεῖο ὁ κυβερνήτης.

Τὸ σκάφος πηδᾷ ἐμπρὸς μετὰ τὴν πλώρη ψηλά, στενάξει, τρίζει ὀλοιο, κάθηται μετὰ τὴν πρῆμὴ καὶ πάλι ξεαμονιτάρει. Τὸ νερὸ σκάει στὴς μᾶσκες καὶ σαροῦνι τοῦ καμπῶν. Πίσω στὴν πρῆμὴ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ καθίσῃ ἀπὸ τὸ τράνταγμα. Ἐνα αἰλάκι βαθεῖ, ἀπὸ ἄσπρο σὺν γαλιὰ, ἀπὸ σκοτομένο νερὸ, μένει πίσω μας.

Τώρα εἶναι μακρὰν μας ἕνα δύο μίλια ὁ φίλος. Ἐρχεται καταπάνω μας ἀνώποτος. Ἄν ἔγῃ καὶ παρὰ καλῶ θὰ περάσομε. Μέσα στοὺς αὐλοῦς ἀπὸ μᾶ τορπιλλῶν. Ἐνα «ἔλικ» καὶ πᾶσι δουλειὰ του.

— Προσοχὴ οἱ τῶν πολυβόλων! παραγγέλλει ὁ ὀπλονόμος.

Γιὰ ποτὲ ἔφαγε τὸ δρόμο του! Εἶναι δὲν εἶναι τώρα πεντακόσια μέτρα μακρὰν μας. Τρακόσια τώρα. Τὸ βλέπομε ν' ἀσπρίξῃ στὸ σκοτάδι, χωρίς κανένα φῶς καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα στόματά του νᾶ χώνεται τὸ πύργον ποτάμι.

— Προσοχὴ οἱ τῆς ἐμβολῆς! φωνάζει ὁ ἔμας ὁ ὀπλονόμος.

Ναῖθῶ πῶς στρίβουμε λίγο νὰ περάσομε δεξιὰ του. Ὁ καπετάνιος μας μετὰ ἀπὸ τὸν πύργον βαστᾷ ὁ ἴδιος τὸ τιμόνι, κυττάζοντας μέσα ἀπ' τῆς τριγώνων φινετοροῦδες. Τί ἀγωνία, Θεέ μου! Κάθε στιγμὴ καὶ χρόνος, κάθε λεπτό καὶ πῆδημα πρὸς τὸν τάφο. Δεκαπέντε-εἰκοσι μέτρα ἀκόμη. Φαίνεται θηριὸ μπόρος στὸ δικό μας. Σὺν δρόκος ἐξερᾷ φωτιές. Μεγάλο, ἀσπίδες, ταχύτητα...

Ἐξαφνα... Ἡ «θάλασσα φραξὴ καὶ ὁ οὐρανὸς σφοντύλι». Κάτι σὺν ὑπερόσμια λάμψις ἐμπρὸς στὰ μάτια μας, ἕνας ἀγέρος μᾶς συνέπηρε καὶ ἐμπρὸς μας πάλι σκοτάδι. Παράγγελλα ἐφόδου δὲν ἐδόθη καὶ τὸ σκάφος μας στενάξει καὶ πέρνει βόλτα, πλαγισμένο στὴν ἀριστερῇ πλευρᾷ. Πάλι ὁ τρισκατάρατος μπόρος μας, πάλι μετὰ τὴν πλώρη καταπάνω μας. Ἐγύρισ' αὐτός, γυρίσαμε καὶ μεῖς. Αὐτὴ τῆ φορὰ ὁ Θεὸς νᾶ βάλῃ τὸ χέρι του. Σφιγγόμε τὸς γάντζους μετὰ τὰ σφραγετοῦσκινα καλὰ καὶ σφράγινομε τὸς μπαλῆδες. Ὁ ναυκλήρος πίσω καὶ ὁ ὀπλονόμος μετὰ τὸ πιστόλι ἔτοιμο. Στὸς πύργους ἐπάνω ἀκούμε τῆς μαναβέλλες τῶν πολυβόλων ν' ἀνοίγουν...

Ὁ κυβερνήτης πετρεῖται ἔξω ἀπ' τὸν πύργον, κρημνεται ἔξω ἀπ' τὰ πουντέ-

ΕΚΚΗΣΙΣ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Ε. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: ΣΠΟΥΔΑΣ

λια καὶ προσπαθεῖ νὰ διακρίνη μᾶς στὸ σκοτάδι. Ὁ Σατανᾶς περᾷ πέντ' ἔξη μέτρα ἀνωικτὰ μας καὶ σηκώνει τὸ φανάρι τῆς σημαίας του.

— Ἐγγλέζος εἶναι! φωνάζει γεμάτος ἀπὸ χαρὰ ὁ Βαρδάτακος.

— Ἰσα τῆ σημαία! διατάσσει ὁ κυβερνήτης μας.

Ἀπὸ τῆ γέφυρα ὁ καπετάνιος τοῦ κρημασμένου μετὰ ἄλλους δύο ἀξιωματικούς, μᾶς κυττάζουν καλῶ καλῶ. Ὁ Βαρδάτακος ξεσκεπάζει τὰ φανάρια τῆς σημαίας μας καὶ τὰ σηκώνει τρεῖς φορές.

Τὸ ἐγγλέζικο τραβᾷ ἀκόμη λίγο, στρουφουρίζει στὴ θέσιν του, ἀκίνητο, καὶ βρισκεται πάλι μετὰ τὴν πλώρη καταπάνω μας. Μᾶς φθάνει, χαίρειν εἰς τρεῖς φορές καὶ χάνεται...

Μακρὸν τρία φῶτα λαμπυρίζουν. Θεέ μου! Τί νύκτα!

— Πᾶση δυνάμει! ὁ τηλεγραφεῖος πάλι. Γραμμὴ στὴν τραμοντάνα. Ἡ ὄρα θάνατ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Πετούμε καταπάνω τους.

Τί νᾶνα; Τὰ φανάρια τους εἶναι ψηλά. Ἐμπορικὰ εἶναι. Μὰ τί θέλουν καὶ τὰ τρία μαζὴ τὸ ἕνα πᾶς ἀπὸ τὸ ἄλλο; Μπόρος σὺν καμπῶν τὰ παιδιά συζητοῦν σιγὰ σιγὰ. Τούρκικα θάνατ' ἀπὸ τὸν στρατὸ στὴν Κρήτη. Αὐτὴ τῆ φορὰ θὰ παίξῃ ρόλο τὸ πύργο.

— Εἰς ταῖν μάχης! διατάσσει ὁ καπετάνιος.
Πάλι τὰ ἴδια. Αὐτὴ τῆ φορὰ ὀμως δὲν ἔχει γάντζους. Πολυβόλα καὶ τορπιλλη. Ἐμεῖς τῆς ἐμβολῆς μετὰ περιστροφῆ καὶ τὸ κροτασῆ.

Νᾶ τὰ τώρα καὶ τὰ τρία. Τὰ διακρίνομε καὶ τὰ τρία μέσα στὸ σκοτάδι, περὶ σκοτεινὰ αὐτὰ. Τραβῶμε κατ' ἐπάνω στὸ πρῶτο. Καρμᾷ τετρακοσάρια μέτρα ἀκόμη.

— Πᾶς τους νᾶ κρατήσουν! παραγγέλλει ὁ καπετάνιος τοῦ ὀπλονόμου.
Ὁ Χαράλαμπος τραβᾷ τὸ σκηνὶ τῆς σφουρίτρας καὶ σφραγίται τρεῖς, ἐνθ' ὁ Βαρδάτακος ξεσκεπάζει τὰ φανάρια τῆς σημαίας καὶ τὰ πλοῖκα.

— Κράτει! σημειώνει ὁ κυβερνήτης. Προχωροῦμε ἀκόμη. Τί

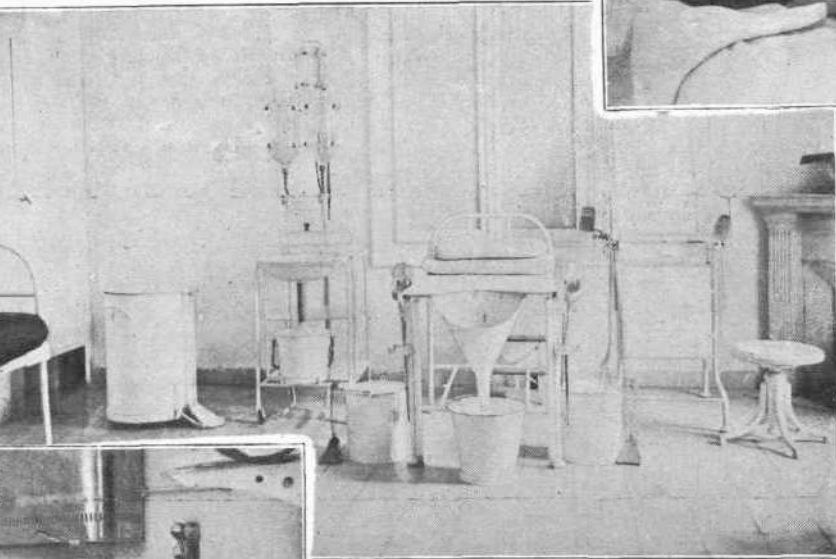
ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΝΙΚ. ΛΕΒΙΔΗΣ
Υπουργός των Ύστερωτων.

Ξογραφησώ με γενναίως γραμμάς την πρό ιδρύματός, ως μοι την αναπαρέστησαν άλλοι και την πρό ενός έτους ακόμη, ως έχω ο ίδιος την άντελήφθη.

Πρό τριακονταετίας: Μέσα εις οικιακούς ετοιμοπόρους, σεσθρωμένους, άνηλιους, εις τρώγλας άληθεις, χωρίς καμμίαν στοργήν από την Πολιτείαν, χωρίς καμμίαν επίβλεψιν, στερούμενοι των πάντων, εγκαταλειμμένοι, χωρίς εργαλεία, όργανα, φάρμακα. Άληθής λωβόκομιον. Ούτε μαθήματα, ούτε τίποτε. Μαθήτρια — μάλιστα αί γνωσταί μέγαραι, αί και αυτής της στοιχειώδους μορφώσεως στερούμεναι, στερώως των πατροπαροδότων έχόμεναι και θεωρούσαι διά τουτο ψευδή τά υπό της Έπιστήμης καθοριζόμενα. Έγνώσια ματαιήτης εκαυχάτο διά την μόρφωσίν της.

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΤΟΚΕΤΩΝ

σεις ύμων μετά του σχετικού προϋπολογισμού δέον να υποβλήτε τώ Υπουργείω άνωπερθέτως μέχρι της 22ας φθίνοντος.

Ο Υπουργός ΝΙΚ. ΛΕΒΙΔΗΣ

ΕΥΠΡΕΠΙΣΜΟΣ ΝΕΟΓΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

θεσα προς επι-γούσας τινάς επισκενάς, υποβά-λινε εις τώ Υπου-ργείον, συμφώνως και προς τας υπο-δείξεις μου, τας προτάσεις ήμων προς ήλικήν των του Μαιευτηρίου άνιρθωσαν, όπερ δέον να διακρίνη ή καθαριότης, ή τάξις και ή εικο-σμία. Τας προτά-σεις ήμων μετά του σχετικού προϋπολογισμού δέον να υποβλήτε τώ Υπουργείω άνωπερθέτως μέχρι της 22ας φθίνοντος.

Δ. ΜΑΤΕΙΟΠΟΥΛΟΣ

Κάθε γυναίκα του λαού εν άμαρτίας βιώσασα, προσέτρεγεν εις τό Μαιευτήριον και ένίνετο μαμή. Τύπος τούτης μαμής ήτο η Λουΐζα Βένερ, τρφμος σημερον των γυναικείων φυλακών. Συνελήφθη μόλις καθιερωθή ο θεσμός της στρατιωτικής άστυνομίας. Επί της πολιτικής άστυνομίας όργιάζε. Μίαν νύκτα ο νύν μοίραρχος — γραμματευσ της άστυνομίας Άθηνών κ. Γ. Παλαμάρας, άνθυπομοίραρχος τό 1893, τρέ-χει επάνω εις τόν Άγιον Διονύσιον με τόν ακόλουθόν του άστυφύλακα Σπύρον Παναγιωτόπουλον. Τους συνώδενα. Σκοτάδι βαθύ. Σκαίπομεν και οί τρεις με ένα σκεπάρνι, με ξιφολόγην, με πέτρες επάνω εις τόν τότε γυμνόν λωφόσκον. Εις βάθος μουσού μέτρον ένα άθρον βρέφος, καρπός άνόμιου έρωτος, νε-κρον. Τό είχε στραγγαλίσει. "Άλλοτε ένυνηρήσαμεν μίαν έντροσιν. Πάλιν ή Λουΐζα εργαλειώσασα.

Μία άλλη μέγαραι είχε συλληφθη διότι — κατά την καταγγελίαν — είχε πετάξει τό βρέφος, όπερ ήλθεν εις φώς, μέσα εις την καιούσαν θερμοστραν. Αυτή ήτο ή κατάστασις.

Μόνον γυναίκες εσχάτης ύποστάθμης ένίνοντο μαΐαι, έθεορεΐτο δέ στίγμα τό να

ΚΟΝΣΤ. ΛΟΥΡΑΣ

Ο νέος καθηγητής του Έθν. Πανεπιστημίου.

νά όργιάζουν. Έχει τόν λόγον εδώ ο ύπουργός των Ύστερωτων. Ίδου τό έγγραφόν του :

Άριθ. Πρωτ. 21593

Έν Άθήναις τή 19 Αιγούστιου 1908.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Προς την Διεύθυνσιν του Δημοσίου Μαιευτηρίου.

Κατάπληξιν ένεποιήσά μοι ή έν γενεί κατάστασις του Μαιευτηρίου, όπερ σημερον επεσοκέρθη, εν ή δε βεβαίως ήμεις δέν εϋθύνουθε. Η όνταροτής των τοίχων, των πατωμάτων και έν γενεί του κτιρίου είναι άνωτέρα πάσης περιγραφής. Το σεσθρωμένον των κλινών, ή όνταροτής των στορωιάνων, των σιδηρών και των κλινοσκελεσιών δέν επιδέχεται περιγραφήν. Η έλλιπει προσάρθρων εργαλείων προκαλεί την προσοχήν παντός, έτοιμο και μη επιστήμονος. Ο λουτήρ ενι μάλλον να ήσπαίνηται τις ή να αποκλιμαίνεται. Το μαγειρείον αντί όρέξεως να τραφή τις, προκαλεί τόν έμετον, τό δε απο-χωρητήριον, άν μόνον έξ αυτού κοίτη τις, προδίδουσι βαρβαρότητα. Σκέψη επιτραπέζια διά κύναις μάλλον, ή δι' άνθρώπων. Δωμάτια της έντροσίας πρωτακοσίου όνταροτήτος. Και τό ίδρυμα τουτο κίνδυνος ενι να γίνηται προσοιόν εις πάνας, ως εφιστάσμενοι επί της όδοϋ Ακαδημίας!

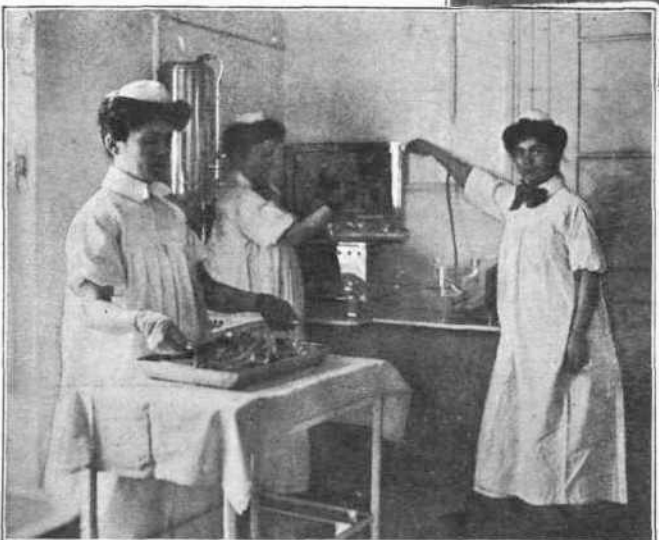
Εκκληΐτομαι άληθώς, επί τή τούτην κατάστα-σιν, και άξιό, όπως, εν-τός του ποσού, όπερ διέ-

εισέλη μία γυναίκα, έτοιμο και του λαού, δια να γεννήση εις τό Δημοσίον Μαιευτήριον. Και όμως ο προορισμός του ιδρύματος ήτο μέγιστος και ήρη-λός αύτοόχημα. Και φιλανθρωπικός, αλλά και εκπολιτιστικός ένταυτώ και έθνικός άκόμη. Περίθάλψας άπόρον συζύγων κατά την κρισιωτέραν στιγμήν του βίου των, παροχή συνδρομής επιστημονικής κατά τούς όρους της ύγιεινής. Μόρφωσις μαιών επιστημόνων, διασπειρομένων εις όλην την Ελλάδα και εις τό έξωτερικόν και μεταδιδουσών τούς ύγιεινούς κανόνας και παρεχουσών την συνδρομήν των εις οικουγενείας άπόρους κατά τόν τοκετόν και την λοχείαν, τους κανόνας εκείνους, χωρίς εις τούς όποιους εξέλιπε σημερον ο φοβερός άλλοτε επίλόχοις πυρετός. Και άκόμη μόρφωσις των έλλήνων Ιατρών όστινες — αυτοί δά ίσα ίσα — διασπειρόνται εις τά τέσσαρα άκρα της ήφελιου προς τιμήν της μικρής πατρίδος μας.

Πρέπει δε να γνωρίζωμεν καλώς ότι άν έν Άθήναις σημερον ήλαττώθη σημαντικώς ο επίλόχοις πυρετός, και τουτο όφείλεται εις την έν τη πρω-τευσίη ανασφάλειαν μαιευτηρίων, εξακολουθεί όμως ούτως να λυμαίνεται τάς επαρχίας εισέτι. Αυτό λοιπόν τό τόσο χρησιμον ίδρυμα και αυτός ο κατ' έσο-χην σπουδαίος κλάδος της Ιατρικής είχαν παραμεληθεί εγκληματικώς.

Μία σύμπτωσις εύνοος έθεσε τέρμα και εθαυματούργησεν. Εύρεθη ένας ύπουργός και ένας καθηγητής: νέοι και οί δύο. Έγχεράσето βέβαια αυτή ή συγκυρία. Τι άν ήθελε ο καθηγητής πρό πεντε δεκα έτών και δέν ήθελεν ο ύπουργός; Και τανάπαλιν.

Εύρεθη ο νέος καθηγητής της Μαιευτικής κ. Κ. Λούρας και έρρηξε κραγήν όδύνης και διεμαρτυρήθη προς τας άρχάς, προς την πολιτείαν προς τό Πανεπιστήμιον, προς τούς ιδιώτας διά την οικείραν κατάστασιν

Η ΑΠΟΣΤΕΙΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ

του Μαιευτηρίου και τά διαβήματά του τά επίμονα παρόρ-μησαν τόν Υπουργόν των έσωτερικών κ. Ν. Λεβίδη, να επισκεφή την τρώγλην εκείνην και να του υποσχεθώ πάσαν συνδρομήν. Και... θαύμα θαυμάτων! Από του παρελθόν-τος Ιουνίου 1908 καθη-γητής δρών και Υπου-ργός παρέχων τά μέσα, εξηφάνισαν τόν σταβλον εκείνον του Αύγειου και ως διά μαγείας έστησαν μίαν στέγην φιλανθρω-ποσύτην, εντός όλιγιστών μηνών, ένα τέλειον Δημό-σιον Μαιευτήριον, άμι-λώμενον, παρ' όλην την σχετικόν προς εκείνα ση-κρότητά του, με τά τελειό-τερα της Εύρώπης.

Τό Δημόσιον Μαιευ-τήριον ή ή Δημοσία Μαι-ευτική Κλινική, όπως καλε-ίται, όρθούται σημερον εις την όδον Ακαδημίας. Πη-γαίνετε από περιέρχεταισιν όλοι να τό επισκεφθήτε και θα καταπλαγήτε. Ένα τριώροφον οικοδόμημα με μεγάλα παράθυρα διά των όποιων εισπνέει άε-νάως τόν καθαρόν αέρα. Κήπος μεγάλος, γραφικό-

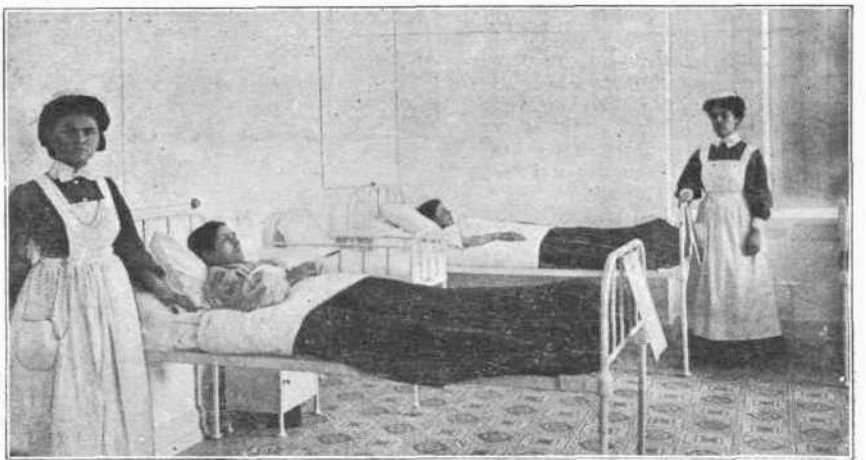

ΑΣΗΨΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΗΨΙΑ

τατος. Ένας εύρος πρόδομος μετά την κλιμακα άπιστρό-πτον από την καθαριότητα στορωμένος δε με λινέλαιον. Δεξιά τό γραφείον του Διευ-θυντού, πάλιν εν με τός εικόνας των Βασιλέων, του Διαδοχικού ζεύγους και του Υπουργού κ. Νικ. Λεβίδου, δικαιοτάτα. Παρατετάματα, λινέλαιον, βιβλιοθήκη κ.λ., με άπέριττον λούσο. Παρατε-ύρωσ του γραφείου ή αίθουσα των τοκετών, διηρημένη εις τρία διαμερίσματα, ήτοι: τό των εργαλείων και όργάνων, τό του ευπρεπισμού των νεο-γνών και τό κυρίως διαμέρι-

ΕΝΑ ΚΛΙΝΙΚΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

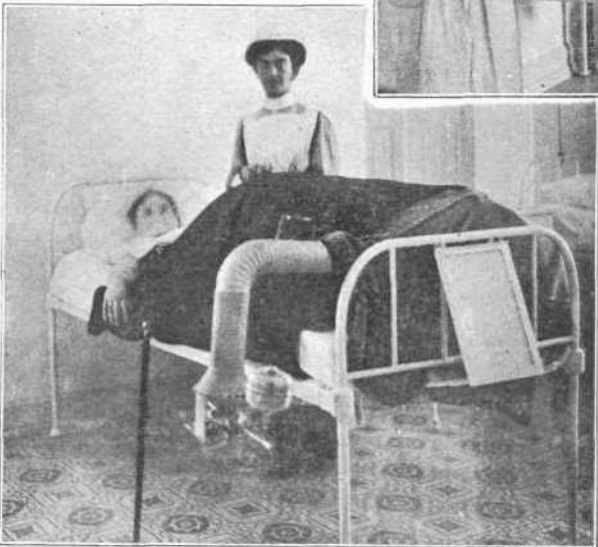
σμα των τοκετών. Ολη αυτή ή αίθουσα πλακόστρωτος και αποστύβουσα από τό περιθώριον βερνίζα Ripolin, τό μοναδικόν δια θαλάμους νοσοκομείων, θερα-πευτηρίων κ.λ., λάμπει από καθαριότητα. Μία ώραία σιδηρά λευκή εργαλειο-θήκη πρότων, παρέχει μία τράπεζα εν ής περιποιούνται τά νεογνά κατά τό Άγγλικόν σύστημα και παρέχει ένα μικροσκοπικόν μανιόν δι' αυτά. Εις τό δεύ-τερον διαμέρισμα δεξιά είναι οί αποστειρωτηρες των εργαλείων, καινούργιοι, τέλειοι, άριστερά ένας μεγάλος νιπτήρ θαυμάσιος με άπεστειρωμένον θερμόν και ψυχρόν ύδωρ κατά βούλησιν, εις τόν όποτον επί δεκα λεπτά με κλειφύδραν πρέπει

ΕΝΑΣ ΘΑΛΑΜΟΣ ΛΕΧΩΙΔΩΝ

να τρίβουν τās χειρας δια σάπουνος, άλλος μικρός κλι-βανος δια τούς επιδέσμιους κ.λ. και απέναντι δεξιά τά άντισηπτικά ύγρά. Τέλος εις τό βάθος μία θαυμασία κλίμη ειδική δια τās τικτοΐσας, εν φορείον με καταιω-νητήρας και άλλα χειρώδη, εις σχήμα μικρής τραπέζης εκ νικελωμένου μετάλλου με χρυσταλλίνας πλάκας, εν έρμάριον εις τόν τοίχον σιδηρόν και νικελωμένον έξω-τερικώς δια τά άπεστειρωμένα άπορροήσων, δύο κλι-ναι, εις τās όποιας αναπαύονται μετά τόν τοκετόν αί λεχωΐδες και μία χειρουργική τράπεζα δια τās γυναικο-λογικάς εγχειρήσεις.

Εις την αίθουσαν αυτήν των τοκετών πλην της Διευ-θυνούσας μαίας και των εν ύπηρεσίαι αδελφών, ούδεις άλλος επιτρέπεται να εισέλθη. Απέναντι του χειρου-ργείου τούτου τρεις εδρούταται αίθουσαι, πλημμυρισμένα από φώς, με δώδεκα κλίναις όμοιοσχημούς, λευκάς, με καθαρότητα συνδόνια. Ρυπολαρισμένοι και αυτών οί τοί-χοι, λινέλαια κάτω εις τό δάπεδον, καθαριότης λάμ-

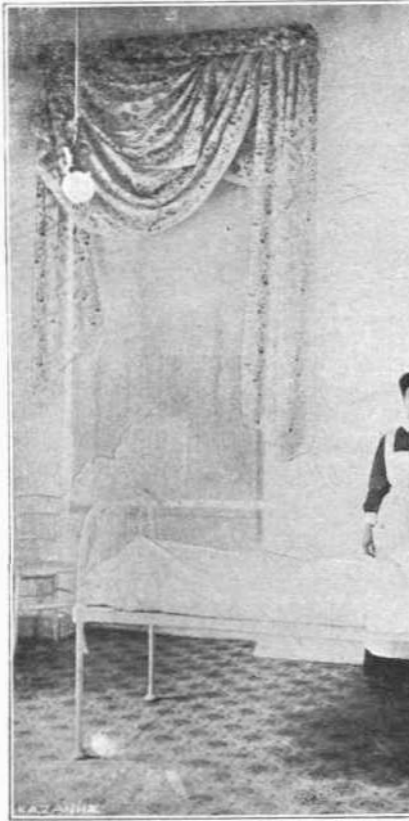
Η ΔΙ' ΑΤΜΟΛΟΥΤΡΟΥ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

πουσα. Παρ' ἐκάστη κλίνην μία μικρά τοιαύτη, ὅπως αἱ μεγάλοι, διὰ τὰ νεογνά τῶν λεχοῦ-

δων καὶ ἐνα κομοδίνο ἀπὸ σίδηρον νεκλωμένον καὶ κρύσταλλον καὶ εἰς ἐκάστην αἰθουσαν ἀπὸ ἓν φορητὸν χειροσχεῖον διὰ τὴν ἀλλαγὴν καὶ καθαρότητα τῶν λεχοῦδων.

Ἔχει καὶ θερμοκοιτίδα τὸ ἴδρυμα τελειοτάτου συστήματος, διὰ τὴν τεχνητὴν ἀνάπτυξιν τῶν προφύων ἐρχομένων εἰς τὸν κόσμον ὑπάρξουσιν.

Ἐρχεται κατόπιν τὸ δεύτερον πάτωμα. Ἀριστερὰ τῆς εὐρείας κλιμακῶς μετὰ τοὺς βενεκο- ἰδιαιτέρως θάλαμος, πολυτελῶς ἐπιπλο-

Ο ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Μία ἐπὶ πλέον κλίμαξ ὀδηγεῖ εἰς τὸν τρίτον ὄρο- φρον, ὅπου ὑπάρχει τὸ ἀπομονωτήριον, αἰθουσα ἀρκετὰ εὐρεία, ἐπιτήδες διασκευασμένη διὰ τὰς τυχόν ἐξωθεν εἰσρχομένας μετὰ μολύνσεις ἐπιτό- κους ἢ λεχοῦδας· διότι μέσα εἰς τὸ ἴδρυμα οὐδὲν μέγιστο τοῖδε, χάρις εἰς τὰ λαμβανόμενα αὐστηρά μέτρα, ἐσημεῖωθη κρούσιμα μολύνσεως. Μέσα εἰς τὴν αἰθουσαν αὐτὴν, πλὴν τῆς κλίνης, ὑπάρχει ἰδιαιτέρα ἐργαλεῖοθῆκη, ἰδιαίτερα τράπεζα ἐξετά- σως, ἰδιαιτέρως ἀπολυμαντικὸς κλίνανος καὶ ἀκόμη ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία, εἰς τὸν τρόπον ὅστε οὐδεμίαν συνέ- φεια νὰ ὑπάρξῃ μετὰ τὰ ἄλλα διαμερίσματα τῆς κλι- νικῆς. Τέλος ὑπάρχει καὶ τὸ ἰσόγειον μετὰ δύο εἰρησὶα αἰθούσας διὰ τὰς μελλούσας νὰ γίνωσι μισθῆρας αἱ ἀποτὰ περιλαμβανόμενοι δέκα κλίνας. Ἐπίσης τὸ ἰσόγειον περιλαμβάνει ἓνα θάλαμον μετὰ δύο κλίνας διὰ τὴν διαμονὴν τῶν διανυκτε- ρούντων διδασκόντων τῆς Ἱατρικῆς. Ἐξωθεν δὲ μεμονωμένον, τὸ διδαστήριον, μετ' ὅλων τῶν χρη- σίμων ὀργάνων καὶ ἐξαρτημάτων διὰ τὴν διδα- σκαλίαν τῶν μαθητῶν—μαῖων καὶ τῶν σπουδα- στῶν τῆς Ἱατρικῆς. Ἐξω, εἰς τὸ βῆθος τοῦ ὄρουον κήπου, ὑπάρχει ἀκόμη τὸ πλυντήριον, παρακλι- ρῶς δὲ τελειοτάτος κλίνανος, ἐν τῷ ὁποίῳ κοινοῦται πάντα τὰ μεταχειρισμένα καὶ ἀχρηστά εἶδη.

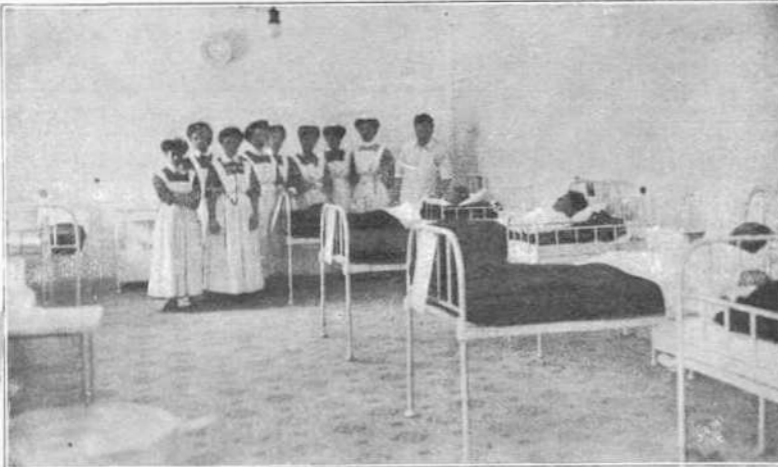
Εἶναι θαυμάσιος ὁ τρόπος τῆς λειτουργίας τοῦ ἰδρύματος. Ἀς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀρρώστων. Γίνονται δεκταὶ ἐπιτόκοι καθ' ὁριστη- ποτε ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός ἢ πάσα ἐγκως διατρέχουσα τὸ τελευταῖον τῆς κνήσεως στάδιον ἢ πάσχουσα καθ' ὁριστηποτε στιγμήν τῆς κνήσεως, ἢ ὅσοιδήποτε πάσχουσα ἀπὸ πάθησαν γυναικολογικῆν, σιχὴ ὅμως καὶ μεταδοτικῆν. Ἀμα τῇ εἰσόδῳ τῆς εἰδοποιεῖται διὰ κώδο-

τῶν ἄρα ἀσφηρία, ἐνὸς ἐπιστάτου, τοῦ περιήμου καὶ ὄκνον Πέτρον, μετὰ τὴν ὥραν καὶ ἰδιόρρυθμον στολῆν του, μᾶς μαγειρίσας, διότι καλοτρόφους καὶ καλοπίνους ἐκεῖ μέσα αἱ ἐπιτόκοι καὶ λεχοῦδες, μᾶς ὑπηρετριάς καὶ μᾶς πλυντριάς. Ἐξισπνότερον δὲ τὸ σύστημα τῆς ἐσω- τερικῆς ὑπηρεσίας, χάρις εἰς ἓνα ὄρειον συνδυασμὸν. Αἱ μαθήτριάς—μαῖαι, δηλαδὴ αἱ ὑποψήφιοι μαῖαι, πλὴν τῆς θεωρητικῆς διδασκαλίας ὑποχρεοῦνται καὶ εἰς μίαν θητεῖαν, ἀναλόγως τῆς ἐπι- δόσεως καὶ ἀντιλήψεως τῶν, διὰ τὴν πρακτικὴν ἐξάσκη- σιν. Καὶ δίδεται μάλιστα ἰδιαιτέρα προσοχὴ εἰς τοῦτο.

Ἐποχρῶνται λοιπὸν αἱ ὑποψήφιοι μαῖαι νὰ ὑπηρε- τήσωσιν ἐν τῇ Κλινικῇ ὡς νοσοκόμοι πρῶτον εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν λεχοῦδων, ὅπου ἐκμανθάνουσι τὸν τρό- πον τῆς νοσηλείας, περιθαλ- ψεως, περιποιήσεως τῶν λε- χοῦδων καὶ τῶν νεογνῶν. Κατόπιν μετατίθενται εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν τοκετῶν καὶ ἐκμανθάνουν τὴν ἀσφηρίαν καὶ ἀντισηψίαν. Καὶ οὕτω καταρτιζόμεναι θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς ἀναλαμβάνουν κατὰ σειρὰν τὴν ἐκτέλεσιν τοκετῶν ἐν τῇ Κλινικῇ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιβλέψιν καὶ τὰς δειξιὰς τοῦ ἐπιμελητοῦ, τοῦ βοηθοῦ ἰατροῦ καὶ τῆς Διευθυνούσης μαίας. Τοιοῦτοτρόπος τὸ ἴδρυμα δὲν ἔχει ἀνάγκην βοη- θῶν καὶ ἀδελφῶν. Ἔχει μάλιστα τὸ ἴδρυμα καὶ ὁμοίμορφον στολῆν διὰ τὰς μαθητριάς, ἣν ὑποχρεοῦνται νὰ φέρουν ἐν ὑπηρεσίᾳ.

Ὁ καθηγητὴς δίδει καθ' ἐκάστην κλινικὰ μαθήματα εἰς τὰς μαθητριάς ἐπὶ τῶν ἐπιτόκων τῆς Κλινικῆς κατὰ τὴν συνήθη ἐπίσκεψίν του, οὕτω, δὲ αὐταὶ μετ' ἐνιαύσιον ἐξάσκησιν θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν, ἐάν κριθῶσιν ἱκαναί, λαμβάνουν παρὰ τοῦ Καθηγητοῦ ἀπολυτήριον καὶ παρατέμνονται ἐνώπιον τοῦ Ἱατροσυνεδρίου δι' ἐξετάσεις, πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ διπλώματος. Ἄν ὁ καθηγη- τὴς δὲν δώσῃ εἰς τίνα ἐξ αὐτῶν ἀπολυτήριον, ὑποχρεοῦται αὐτὴ νὰ μαθητεύσῃ ἔρ' ὅσον ἤθελε κριθεῖ ἀναγκαῖον.

Γίνονται δὲ δεκταὶ ὡς μαθήτριάς, μετ' αὐστηρὰν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ δοκιμα- σίαν. Τόσων αὐστηρὰ εἶναι ἡ δοκιμασία, ὅστε ἐκ διακοσίων πενήντα ὑποψή- φίων, προσελθουσῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐγένοντο δεκταὶ αἱ πενήντα μόνον

Ο ΜΕΓΑΣ ΘΑΛΑΜΟΣ ΤΩΝ ΛΕΧΟῦΔΩΝ

Ο ΛΟΥΤΗΡ

ΑΙ ΚΟΙΤΙΔΕΣ

ἀρρώστους τρεῖς τῆς ἡμέρας, δίδει τὰς καταλλήλους συμ- βουλάς καὶ ἀσφηρίας καὶ ἐκτε- λεῖ τοὺς δυσχερεῖς τοκετοὺς ἢ ἐγχειρήσεις.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ ἰδρύ- ματος συνίσταται ἐκ τοῦ Καθη- γητοῦ τῆς Μαιευτικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Κ. Λούρου, τοῦ ὄρηγητοῦ κ. Χαλ- κιοπούλου, ὡς ἐπιμελητοῦ, τοῦ βοηθοῦ κ. Ἐμμ. Παυλῆ ἰατροῦ, ἐκ τῆς διπλωματούχου μαίας κυρίας Οὐρανίας Λεμονίδου, ἥτις ἐσπούδασεν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ὁπόθεν ἐπὶ τούτῳ μετεκλήθη τῇ συστάσει τοῦ Δ. Β. Υ. τῆς Πρυγχιτισσῆς Σορίας, τῆς ἰσο- διευθυντριάς ἐπίσης διπλωμα- τοῦχου μαίας, κ. Λαμπρ. Κων- σταντοπούλου, ἐξ ἀρίστης ἀθη- ναϊκῆς οἰκογενείας, ὡσαύτως μαίας διπλωματούχου διευθυ- νούσης τὸ χειροσχεῖον τῆς Δος Παναγ. Μάλλιαρη, ἀρίστης ὑπὸ πᾶσαν ἐποχὴν, εἰς ἣν, τὸ γράφω πρὸς ἰδιαιτέρον ἐπι- νόν της, ὀφείλεται ἡ κρατούσα ἐν ταῖς αἰθούσας τῶν τοκε- τῶν.

μορφωμένα ὅμως καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπόφοιτοι τοῦ Ἴ�ρσα- κείου, διδασκαλίσσαι, ἔντιμοι πᾶσαι γυναῖκες καὶ νεάνιδες.

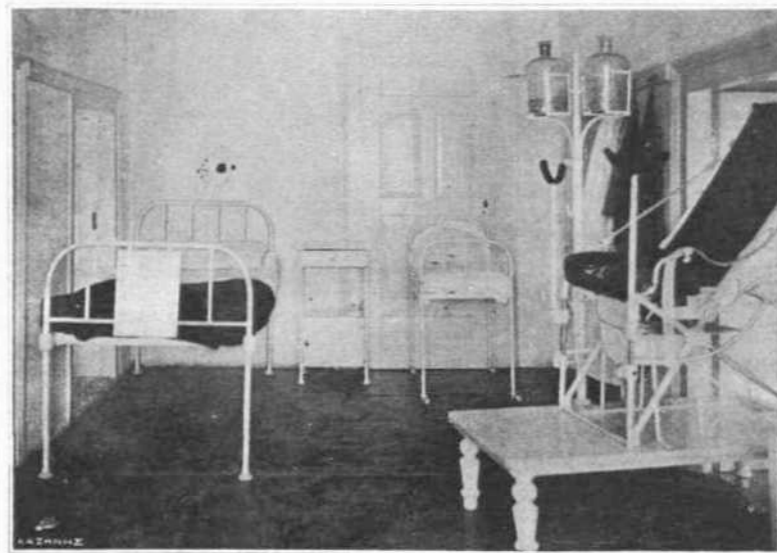
Εἰς γενικὰς γραμμὰς τοιοῦ- τον εἶναι τὸν Δημόσιον Μαιευτήριον, ἓνα στολιδὶ τῆς πρωτεύουσας ἀληθινῶν, ἐξικί- μενον εἰς περιωπήν. Καὶ διὰ τοῦτο εἴλκυσε τὴν ἐμπιστοσύ- νην τοῦ κόσμου καὶ ἀδρούσι προσερχονται, ὄχι μόνον τοῦ λαοῦ γυναῖκες ἀλλὰ καὶ κυρία τῶν εὐπόρων τάξεων, ἐκ τῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερι- κοῦ, ζητοῦσαι τῆς ἐπιστήμης τὴν συνδρομὴν καὶ ἀσφαλεῖς ἄσπλον. Φαντασθεῖτε, ὅτι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου, ὅτε ἀνεκαινίσθη τὸ ἴδρυμα 350 ἀρ- ρωστοὶ προσήλθον. Ἐξ αὐτῶν πολλὰ εἴσοροι, εἰργωμονοῦσαι πρὸς τὸ ἴδρυμα, ἔκαμαν καὶ δωρεὰς πρὸς αὐτό.

Εἶναι δὲ τοιαύτη ἡ ἐν αὐτῷ ἐπικρατούσα ἄρα καθαριότης καὶ ἐπιστημονικὴ ἐπιβλέψις, ὅστε ἐξετελέσθησαν σοβαρότατα ἐγχειρή- σεις μαιευτικαὶ καὶ γυναικολογικαὶ, λαπαροτομιαί, ἐξαιρέσεις ὄγκων κ.λ.π. μετὰ λαμπρῶν ἀποτελεσμάτων πᾶσαι.

Τὰ λαμπρὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα εἴλκυον καὶ τῆς πολιτείας αὐτῆς τὴν προσοχὴν καὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου, ἕως καὶ αὐτῆς τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας.

Προσερχονται τὸρα καθ' ἐκάστην εἰς τὴν Μαιευτικὴν Κλινικὴν πλὴν τῶν ἐπιτόκων καὶ ἐγγύων καὶ γυναῖκες πάσχουσαι ἀπὸ γυναικο- λογικὰ νοσήματα, εἰς ἃς παρέχεται ἡ ἱατρικὴ συνδρομὴ, οὕτως ὡστε κατηρησθῆ καὶ τμήμα ἐξωτερικῶν ἀρρώστων. Ἡ Βασίλισσά μας μάλιστα καὶ αἱ Πριγκίπισσάς μας, μετὰ τὴν μεταμόρφωσίν του αὐτῆν καὶ μετὰ τὴν καθαρῶτητα καὶ τάξιν του τὸ ἐπισκεπτόνται τακτικὰ καὶ δὲν παύουν νὰ συζητοῦν τὸν καθηγητὴν, παραμυθούσαι καὶ ἐνθαρ- ρύνουσαι τὰς ἐν αὐτῷ ἀρρώστους.

Συγχαρητήρια ἐγγράφα ἐδέχθη ὁ καθηγητὴς καὶ ἀπὸ τῶν Ὑπουργῶν τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ ἀπὸ τὸ Ἱατροσυνέδριον καὶ ἀπὸ τὴν Πρυτανείαν. Τὰ καλλίτερα ὅμως καὶ πρακτικότερα συγχαρητήρια διὰ τὸ ἴδρυμα ἦσαν ἡ ἐκ μέρους τοῦ κ. Λεβίδου, Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀφει- ρτῆς παροχῆς τῶν μέσων διὰ τὴν κανονικώτερον καὶ ἀρτιότερον λειτουργί- αν αὐτοῦ καὶ τῆς Λευκῆς Θεότητος ἢ ἀντιλήψεως. Πράγματι ἡ Φιλαν- θρωπία δὲν ὑστέρησε καὶ ἐδῶ. Πρῶτος ὁ Διαδόχος εἰσέφερε χιλίας δραχμὰς. Ὁ γνωστὸς εὐεργετὴς κατόπιν κ. Π. Χαροκόπος ἄλλας 2000 δρ.

ΤΟ ΑΠΟΜΟΝΩΤΗΡΙΟΝ

σεως, ὅτι τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο ἴδρυμα, τελειὸς ἀνακαινισθὲν ἐπὶ τῆς ὑπονοίας μου, ἐφοδιοσθὲν δὲ ἐπίσης νῦν δι' ἑὸν τῶν χειροδῶν αὐτῷ καὶ οὐμῶν τῆς προσοχῆς τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτικοῦ, δύνανται τὸρα νὰ ἐξηγητηθῇ καθ' ὅλους τοὺς ὄρους τῆς ὑμνήσεως καὶ τῆς φιλανθρω- πίας ἀπὸ τῆς ἀνάγκης καὶ τῶν ἐνεργητικῶν ταῖς λαϊκῆς ἰδίως τάξεως σκοπῶν, δι' ὃν προφύεται, ἀνομιολογῶ δὲ συγχρότως καὶ τὴν ἐπικρατούσαν ἐν αὐτῷ ἡγελευτὴν τάξιν ἐν παντὶ καὶ ἀκριβεῖαν, τὴν ἐπιστημονικὴν τελειό- τητα ὡς καὶ τὴν ἀπαράμιλλον καθαριότητά.

Ἐγ' ὃ καθῆκον ἐπιβαλλόμενόν μοι θεωρῶ νὰ ἐκφράσω ἐν τῇ κ. κ. Καθηγητῆ, καὶ ἀπαντῶ βοηθητικῶ προσωπικῷ τοῦ Δημόσιου Μαιευτη- ρίου τὴν ἄκραν ἐνδοσεκίαν μου καὶ τὰ θεμιτάτα συγχαρητήρια.

Ἐπιμένετε πάντες εἰς ὅτι ἐτακτοποιήσωμεν καὶ καθιερώσωμεν ἤδη, ἐν τῇ πεποιθῆσιν ὅτι καὶ πρὸς τὴν Ἐπιστήμην καὶ πρὸς τὸ Κράτος καὶ πρὸς τὴν Κοινωνίαν ὀφέλιμοι δεικνύσθε.

Ὁ Ὑπουργὸς ΝΙΚ. Α. ΛΕΒΙΔΗΣ

Καὶ ἔτσι εἰς τὴν θέλησιν ἐνὸς ἀνθρώπου, τοῦ καθηγητοῦ τῆς Μαιευ- τικῆς κ. Κων. Λούρου καὶ εἰς τὴν καλὴν διάθεσιν ἐνὸς δέκτου Ὑπουρ- γοῦ, τοῦ κ. Λεβίδου, ἡ πρωτεύουσα ὀφείλει ἓνα στολιδὶ, ἡ Ἐπιστήμη ἓνα διαμάντι καὶ αἱ ἀποροι γυναῖκες μίαν στέγγιν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ εὐγνωμονοῦν αὐτοὺς τοὺς δύο ἄνδρας.

Δ. Β.

Γ. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ Κ. ΛΟΥΡΟΣ Ε. ΠΟΥΛΗΣ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΥΣΙΝ

Η ΤΡΙΑΔΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενον τεύχος)

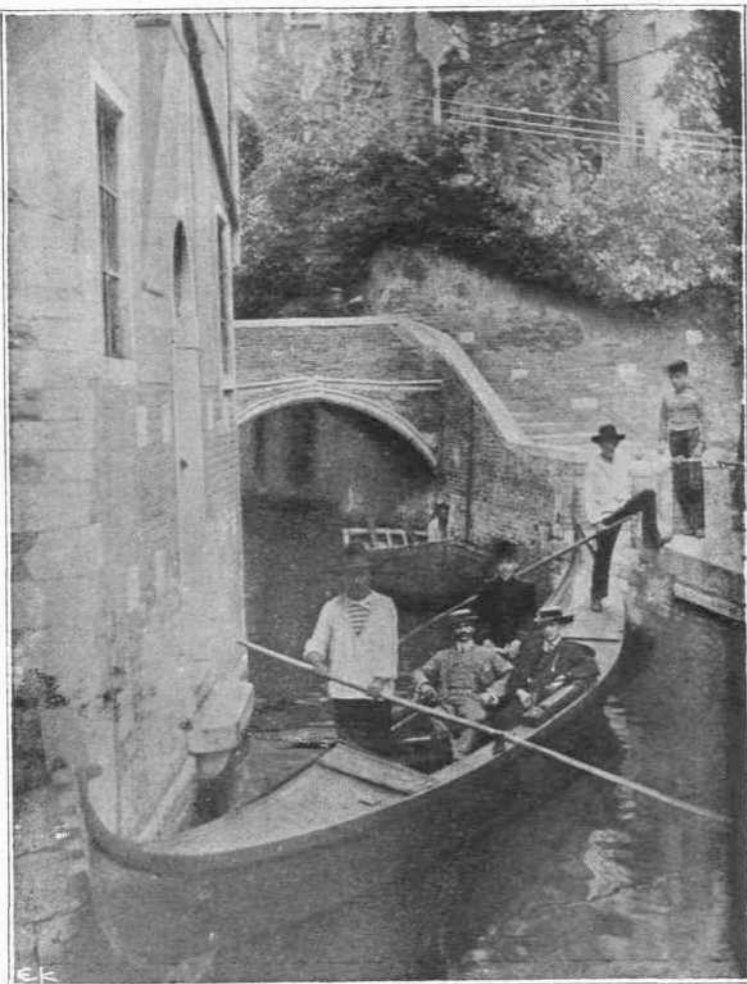
Επειτα θαυμάσια ποῦρα και ξαπλωμα εις τὸ καπνιστήριον με τασί και λιχέρ και με λίμα ἀτελεύτητον, ἡ ὁποία φοβοῦμαι ὅτι ἔφρεψεν εις φυγήν τὰς κυρίας. Ἄλλὰ εἴπαμε ἓνα

ΤΟ "ΡΕΠΟ", ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΤΗΣ ΜΠΑΡΡΑΙΝΑΣ

σωρὸν χαριτωμένα πράγματα με τὸν θαυμάσιον Δήμαρχον και με τὸν παλαιὸν φίλον μου. Ἐξάφνα τὴν συνδιὰξενίαν μας παρατεινομένην μέχρι τῆς δευτέρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, με τὸ ρομαντικὸν μούγκρισμα τοῦ ξεροβοριοῦ, μὰς διακόπτει ὁ ἐπιστάτης ἀναγγέλλων ὅτι δύο χωρικοὶ ἀπὸ τὴν Ἁγ. Σοφίαν — πέντε ὥρων δρόμος — μαθόντες ὅτι ἡδιαθέτει ὁ κ. Κριεζώτης, ἤλθον διὰ νὰ πληροφορηθοῦν περὶ τῆς ἡγείας του. Τοῦς ἐδεξιοῦθη εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐνῶ με τὸν ἀγαπητὸν Δήμαρχον εἴπαμε χίλια ἄλλα πράγματα. Ἐπειτα ἤλθε πάλιν ὁ οἰκοδεσπότης και μὰς ἀφιγήθη μερικὰ ἀπὸ τὰ ταξείδια του διότι και εἰς αὐτὰ εἶναι μανιωδὴς και μὰς εἶπε και μερικὰ ἀπὸ τὸ μέχρι Λονδίνου ταξεῖδι του, ὅπου εἶχε μετὰγει μετὰ τῆς ὑπὸ τὸν κ. Κυριακοῦλην Μανουμιγάλην ὁμάδος βουλευτῶν κατὰ τὸ 1906 διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσουν τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν εἰς τὸ Διεθνὲς Κοινοβουλευτικὸν Συνέδριον, και τὴν ἐπισκεψίην του εἰς τὸ ἐν Βενετία μέγαρον τῆς Δεισοδαίμονας, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας ἐφωτογραφήθη τότε κατωθεν αὐτοῦ.

Ἡ Τριάδα ἔχει συγχωτάτους ἐπισκέπτας. Δὲν μένει ἐν μονοτονίᾳ οὔτε μίαν ἐβδομάδα. Ἀφοῦ και ὁ κ. Δ. Ράλλης, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, μετῆβη μετὰ τῆς κυρίας και τοῦ κ. Πύρρου Καραπάνου ἐπὶ αυτοκινήτου, κατὰ τὴν 24 Ἀπριλίου 1907. Καὶ ἤτο αὐτὴ ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἡ ὁμοῦ τῆς βενζίνης ἀνεμίγη με τὸ γλυκὺ ἄρωμα τοῦ πεύκου. Ἐως τὰ Ψαγὰ ἐφθάσε τὸ καλοκαίρι και ὁ Πρίγκιψ Ἀνδρέας με τὴν Πριγκίπισσαν Ἀλιξίην ἐπὶ αυτοκινήτου, και ἀνήλθον εἰς τὴν ρομαντικὴν θέσιν «Ἀγρός» ὅπου ἐπρογενιάσαν, ἀλλ' ἐπληροφόρηθησαν ὅτι ἀπουσίαζεν ὁ ἰδιοκτήτης και ἐπανήλθον εἰς Χαλκίδα. Καὶ ἄλλοι τὴν ἐπισκέπτονται συχνὰ και αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς μάλιστα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ, λέγεται μάλιστα ὅτι ἀκούσας τὴν φήμην τῆς καλλονῆς τῆς τῆς φυσικῆς και ἀγρίας, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἀγοράσῃ, ὅπως τὴν αὐτὴν ἐπιθυμίαν εἶχεν ἐκφράσει εἰς τὸν στρατηγὸν Γκριζώτην, διελθὼν ἐκεῖθεν διὰ τὴν Δίφφυν

ΒΕΝΕΤΙΑ.—ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑΡΟΝ ΤΗΣ ΔΕΙΣΟΔΑΙΜΟΝΑΣ

και ὁ Ὅθων. Τὸν χειμῶνα πάλιν διοργανοῦνται θαυμάσια ἐκδρομαὶ κυνηγετικαὶ και ἀπευθύνονται προσκλήσεις εἰς πολλοὺς Ἀθηναίους.

Παραβάλω ἐδῶ ἀγαπητοῦ συναδέλφου τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ μίαν μακρὰν διαμονὴν του ἐν Τριάδι, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλε διὰ τὴν «Εἰκονογραφημένην» :

Ἐνῶ ὁ ἥλιος δύει.— Τὸ δάσος ἐνανουριζέτο κάτω ἀπὸ τὰ χλιαρὰ φίλια τοῦ δύνοντος ἡλίου, στὸν καταγάλανον οὐρανὸν ἐξηλωτὸ τὸ ἀβέβαιον φῶς τοῦ δειλινού και τὰ ἀπέναντι βουνὰ τῆς Στερεᾶς, ὁ γέσπος Παρνασσός, ὁ Ἐλικὸν, και ὁ Κιθαίρων, ἐφωτίζοντο με τὸ τροπαλὸ χρῶμα τῆς δύσεως, ὅτε ἐφθάσε εἰς τὴν θαυμασίαν ἐπαλίην «Τριάδα» τοῦ κ. Σπύρου Κριεζώτου.

Μπροστὰ στὰ μάτια μου ἐπρόβαλεν ἓνα τοπίον μαγευτικόν. Ἡ ὠραία ἐπαλις, ξαπλωμένη κάτω ἀπὸ τὴν Δίφφυν, τὸ ὠραῖον βουνὸ ποῦ στολιζει τὴν Εὐβοίαν, προβαίνει ἐπάνω σ' ἓνα λοφίσκον, ἀνάμεσα ἀπὸ δάση πεύκων ποῦ χύνον ἓνα ἄρωμα ζωῆς γύρω. Ἀπέναντι ξανοίγεται μία λωρὶς γαλανῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, ἐνῶ στὸ βάθος ἀποτελοῦν ὑπερόχως μεγαλοπρεπὴ κορμίζαν τὰ βουνὰ τῆς Στερεᾶς, προεξάρχοντος τοῦ Παρνασσού και τοῦ Πάρνηθος.

Ἐδῶ βοήκα τὴν ζωὴν τὴν τελείαν, τὴν ἀληθῆ. Διότι μέσα στὸ ἀγριο μεγαλεῖο τῆς φύσεως βρισκε κανεὶς ὅλην τὴν χλιδὴν και τὴν ἀρχοντιὰν ἀριστοκρατικῆς ζωῆς. Κάτω ἀπὸ τὴν Δίφφυν, κανεὶς βέβαια δὲν ἐπεριμενε νὰ βρῆ μίαν εὐροατικὴν ἐπαλίην. Οὐτε κ' ἐγὼ τὸ ἐφραναζόμενον τὸ θαῦμα αὐτό.

ΝΙΚΟΣ Σ. ΚΡΙΕΖΩΤΗΣ Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ

Διὰ τοῦτο ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐξαγνάντεμα, ἔτριπα τὰ μάτια μου διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν ὄνειρεύομαι.

Ἡ Μπαρραῖνα.— Δὲν ὑπάρχει τίποτε γλυκύτερον ἀπὸ μίαν γαλήνην ἀποκνέουσαν ποιήσιν. Γύρω βουνὰ με χρώματα βελούδινα, ἀποδίδοντα ὅλας τὰς ἀποχρώσεις ποῦ «δὲν ἔχουν ὄνομα κ' ἔχουν περίσσια κάλλη» κάτω στὸν κάμπο και στὰ δάση πρῶσινάδα. Παντοῦ εἶνε χυμῆν ἐδῶ ἡ γλύκα τοῦ πρασίνο.

Ἀκόμη και τὰ δάση εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἐξεπολιτίσθησαν. Τὸ ὠραῖον δάσος Μπαρραῖνα ἔχασε τὴν παρθενίαν του, ἀλλ' ἐγένιν ὁμως πολὺ ὠραιότερον με δρόμους ἀμαξιτούς, με ὠραία ἐξωτικά καθίσματα, με τραπεζακία, με καναπέδες.

Εἶνε ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποῦ μποροῦν νὰ συλλάβουν και κατορθώσουν νὰ κάμουν δικό του τὸ ἰδανικὸν τῆς ζωῆς και τὴν ποιήσιν τῆς πραγματικότητος. Καὶ μεταξὺ τῶν ὀλίγων αὐτῶν βέβαια ἓνας εἶνε και ὁ κ. Σπύρος Κριεζώτης, ὁ ἐνώων μέσα εἰς τὰς φλέβας του διπλοῦν ἠρωϊκὸν αἷμα Κριεζώτηδων και Τζαβελαιῶν. Κατώρθωσε νὰ ἡμερώσῃ τὴν ἀγρίαν φύσιν και νὰ μεταβάλλῃ εἰς Ἑλβετικὸν τοπίον τὸ κοίματι αὐτὸ ποῦ ξαπλώνεται ὑπὸ τὴν Δίφφυν.

Ἡ ποιήσιν τοῦ καρνοφιλιού.— Καὶ τὸ στολιζει τὸ παλαιάκι αὐτό και τοῦ χύνει ἄρωμα περισσότερο ἀπὸ τὸ τῶν πεύκων και

φῶς γλυκύτερο ἀπὸ τοῦ φεγγαριοῦ μία Δέσποινα, κάτω ἀπὸ τὴν ἀσημένια τῆς ὁποίας κόμην ζωντανέουν περασμένα μεγαλεῖα ἐθνικῆς δόξης. Εἶνε ἡ κυρία Καλλιόπη Κριεζώτου, ἡ κόρη τοῦ στρατηγὸυ Κίτσου Τζαβέλλα, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γάλλος συγγραφεὺς About—γνωρισας αὐτὴν ἐν Κηφισίᾳ κατὰ τὸ 1853—ἐγράφεν εἰς τὴν «Grèce Contemporaine» περιγράφων αὐτὴν ὡς «μίαν χαριτωμένην μικροῦλαν ἡ ὁποία ἰπέπειε καλλιτέρα ἀπὸ τὸν πατέρα της και σκοποῖνε πέρδικες στὰ πεταχτά».

Ἡ «χαριτωμένη μικροῦλα» τοῦ About μητέρας σεβαστῆ, Δέσποινα με κόμην ἀσημένιαν και κάτω ἀπὸ τρόπαιον ὄπλων τῶν στρατηγῶν Κριεζώτου και Τζαβέλλα διηγείται ὠραίας ἱστορίας τοῦ πατρὸυ καιροῦ ποῦ ἦταν πλέον ἐτυχισημένος και πλέον ἀληθινός.

Πόσον μεγαλεῖον ποιήσεως καρνοφιλιού ἀποπνεῖε τὸ σπῆτι αὐτό! Καὶ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ποιήσιν συμπληρώνει ἡ χαριτωμένη σύζυγος τοῦ κ. Σπύρου Κριεζώτου, και κόρη τοῦ ξανθοῦ Νεῖλου, τὴν ὁποίαν περιστοιχίζον τέσσαρα ἀγγελόκαμοτα παιδιὰ ποῦ ἐγεννήθησαν κάτω ἀπὸ τὴν Δίφφυν και ἐλικνίσθησαν μέσα εἰς τὴν ποιήσιν ἠρωϊκῶν παραδόσεων.

Ἡ σονάτα τῆς ζωῆς.— Ὅταν γλυκὰ τὸ ἀγεράκι παίζει με τῆς κορυφῆς τῶν πεύκων νομίζει κανεὶς ὅτι ἀκούει μίαν μελωδίαν τοῦ Chopin. Ὅταν ἀπὸ τὴν συννεφοσκεπασμένην Δίφφυν ἀγριος ξεσπᾷ ὁ βορρῆας και γέρονι φοβισμένα τὰ πεῦκα, τότε μία ἄλλη μουσικὴ ἀντιχρῖ ποῦ μοιάζει με παράτολμος ἤχος Βαγνερῆους.

Ἀλλὰ και στὴ μίᾳ και στὴν ἄλλῃ περιπτώσει, εἰς τὴν Τριάδα, κάτω ἀπὸ τὴν γαλήνην ὀλογάλανου οὐρανοῦ και μέσα στὴν παρασάδα τῆς φύσεως, διαρκῶς ἀντιλαεῖ μίᾳ σονάτα τῆς ζωῆς γλυκειά και ἀπαλή και μυρωμένη.

Τὴν ἡκουσα πολλές φορὲς τὴν μελωδίαν τὴν ἀπαλὴν και μυρωμένην τῆς σονάτας αὐτῆς και θὰ θυμῶμαι πάντα τοὺς ὠραίους περιπάτους μέσα στὸ ἀρωματισμένον δάσος, ὅπου μίᾳ ὁδῶρα κρεμασμένη μετὰξὺ δύο πεύκων μοῦ ἐλάνιζε τοὺς πόθους και μοῦ ἐθώπευε τὰ ὄνειρα, ἐνῶ αἱ στερνὰ τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀκτίνες δειλά ἐτρύπωναν στὸ δάσος.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Ἄλλ' ἡ γοητεία δὲν τελειώνει.

Δυστυχῶς εἰς ἡμᾶς τοὺς κοινούς θνητοὺς, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχομεν, πολλές σχέσεις με τὴν εὐτυχίαν. Τέσσαρες ἡμέρα διαμονῆς ἐκεῖ ἦσαν κατὰ τὴ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις μου. Ἐληρα τὸ

ΓΙΓΑΣ ΠΕΥΚΟΣ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΩΝ ΕΤΩΝ

Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ ΤΗΣ "ΤΡΙΑΔΟΣ", ΧΟΡΕΥΟΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΥ (Φωτ. John Nobel ἀξιωματικῶ τοῦ Ἀγγλικῶυ Β. Ναυτικοῦ)

βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν, ἐγράφα δέκα στίχους και ἐπήδησα ἐπάνω εἰς τὸ ἀναμεινον φρεατὸν διὰ τὴν Χαλκίδα, ἐπαναλαμβάνων νοερῶς ὅτι ἐγράφα εἰς τὸ βιβλίον :

ἘΤριάδα, σύμβολον τῆς εὐτυχίας Τὸ ἀντίκρουσα ἐγὼ στὴν Τριάδα τὸ μεσοῦνήμερον τῆς εὐτυχίας, ποῦ τρεῖς γενεαὶ τὴν ἐθεμελίωσαν με λάσπη ἀπὸ καπνὸν μαρουτιοῦ και ἰδρωτὰ τιμημένο προσώπου. Ἀγνὴ και πάλλευχη Τριάδα οὐρα τὴν εὐτυχίαν λούζου πανευτυχισμένο ξεγυρά στὴν ἀτάραχη λίμνη σου και ποτὲ βάσκανο μάτι νὰ μὴ σοῦ σιάσῃ τὸν ἀνέφελο ὀριζόντά σου. Γύρω σου τὰ ἀγρολοῦλινδα ἄς σοῦ ψάλλουν ἀτελείωτα τὸ τραγοῦδι τῆς χαρῆς. Τριάς Ἀγία, σκέπε τὸ τιμημένο ἀρχοντικὸ και στὸ ἡλοβασιλέμμα του χύσε του τὸ Ἀνέσπερο Φῶς.

Ἐδῶ τὸ ὄραμα τελειώνει. Τὸ τραῖνον πετᾷ γύρω-γύρω εἰς τοὺς πολυστολίδεις ὀρμίσκους τῆς Στερεᾶς και μετ' ὀλίγον χυνοῦμεθα εἰς τοὺς πευκῶνας και τὰ τούνελ τοῦ Κακασάλεσι και τοῦ Μπαγιαιοῦ. Ἄλλ' ἔχει νυκτώσει πλέον και δὲν ἀκούει κανεὶς μέσα εἰς τὸ βαγόνι παρὰ πεζότατον διάλογον περὶ πολιτικῶν.

Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΡΙΑΔΑ ΕΝ ΤΗ, ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΒARRAGE

Μία στατιστικὴ περὶ Κωνσταντινουπόλεως: Ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς αὐτοκρατορίας ἀνήλθον εἰς τὸν θρόνον 81 αὐτοκράτορες, πλην ἐκείνων, ὅς ἐστάσεις και ὀχλοκρατία ἔφερον μέχρι τοῦ θρόνου δι' ὀλίγον καιρὸν. Κατὰ σύμπτωσιν Κωνσταντίνος — ὁ Μέγας — ἔδρασε τὴν αὐτοκρατορίαν και Κωνσταντίνος ὁ Παλαιολόγος ἔθεσε τὸ τέρμα τῆς. Δὲν ὁλογοῖζοντα εἰς τὸν ἀρθρῶν τοῦτον οἱ πρό τῆς αὐτοκρατορίας ἡγεμόνες οἱ εἶναι ὁ κίτωρ Βύζας κλ.

Ἀπὸ τῆς ἀλώσεως πάλιν ἀνήλθον εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως 28 Σουλτάνοι, ἀπεξήρουν δὲ 250 βεζύρα.

Ἐπίσης ἀρχηγούντος τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τοῦ Πρωτοκλήτου, ἐχρημάτισαν ἐπίσκοποι μὲν τοῦ Βοζαντίου 23, Πατριάρχαι δὲ 139 πρὸ τῆς ἀλώσεως και 138 ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι σήμερον.

ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΛΕΥΡΟΝ ΤΩΝ

Α ΕΝ έστιασίεον ο Στρατός, ούτε το Ναυτικό. Ως εζεγερειν παρουσιάζουν την σύσκεψιν των αξιωματικών της ξηράς και του ναυτικού μόνον οι διάφοροι σαλιετμάχοι και οι περι αυτους φαύλοι. Διαλεκτά μέλη της μεγάλης Στρατιωτικής Κοινονίας μας, του στρατού μας και του ναυτικού μας—και είναι, προς τιμήν του έθνους, οι περισσότεροι—βλέποντα την αίσιον κατάστασησιν εις ην περιήλθον τα πάντα, βλέποντα ότι τρώγομεν από όλους **φάπες και γιακάδες**, ότι τα πάντα έθυσιάσθησαν εις τον βομόν της Συναλλαγής, πονούντα δια το διοικητικόν, το οικονομικόν, το στρατιωτικόν, το κοινωνικόν βαρθέθρωμα, ως κάθε Έλλην, ως ήμεις όλοι, και βλέποντα ακόμη ότι δεν έχουν πλέον κανένα προορισμόν ως αξιωματικοί του ελληνικού στρατού και του ελληνικού ναυτικού, ότι η θεά Συναλλαγή τους κατήνησεν αυτόσημα άρομοισθους, εκπληκτόμενοι ακόμη ημέρας πρότερον παραίτησιν δι' αυτούς τους λόγους—συνεσέφθησαν περί του τρόπου της στρατιωτικής και ναυτικής άναστυτάξεως της χώρας. Δεν άπευλείται τίποτε από την σύσκεψιν και από τας διαθέσεις των αξιωματικών. Δεν σκοπεύουν να ζητήσουν ευνύνας, δεν θά άναμψούν εις τα οικονομολογικά και εις τα διοικητικά, ούτε να ορίσουν το έθνος εις εσωτερικούς περισπασμούς, ούτε να άνατρέφουν τίποτε. Θελούν να τους δοθούν τα μέσα να εκπληρώσουν τον προορισμόν τον και να δικειδύσουν τα δίκαια της Φιλής μας. Αυτό ακριβώς το όποιον ζητούμεν όλοι μας. Άλλοι είναι εκείνοι οι όποιοι ζητούν άνατροπιά και έπτοστα, άλλοι είναι οι Ρωμαγαδες, οι κρατούντες εις την δεξιάν τον ύψηλόν πύλον όταν τους επιδεικνύεται ζωτοφυλάκιον και εις την άριστεράν τον έρυθρόν σκοφόν του έπαναστάτου, οι εκδιωθέντες υπό πόντων και παρ' αυτών ακόμη των κομμάτιον και άγωνιζόμενοι να διαδώσουν τας ύγειεις αράδας των μετ' άλλων πέντε ες κρονολήσον. Ευνύως η λεοντή των κατέπεσε και ο λαός μετ' άηδίας απέστρεψε το όμμα τον από τας επαγγελίας των. Τώρα προς αυτούς τους εκ των οικουγενειών μας εξελθόντας αξιωματικούς, των όποιον ίσως θά έπρεπε να ζητήσωμεν την συνδρομήν δια να επιτύχουμεν ό,τι ποδούμεν, δια να επιτύχουμεν το σώρωμα των ειδώλων, προς αυτούς ζητούμετας μετ' όλης της παιδαγωγικής εδλαβείας, ουδέν πλέον, ουδέν έλασσον, την εντός όρισμένου χρόνου παρασκευήν του στρατού και του ναυτικού, τους μηδέ καν ζηλούντας δόξαν Σαφκίετ και Σας, προς αυτούς, ζητούντας την ηθικήν συνδρομήν και την επιδοκιμασίαν των λαϊκών τάξεων, στρέφομεν το είπελτι όμμα μας. Το μέγα γεγονός δεν θά επιδιωχθί δι' έπαναστάσεως, επαναλαμβανόμεν, και άνατροπών, ούτε τώρα, ότε υψίστου ένθικων συμπερόντων αιώρεται η λύσις, και δεν θά παραστή ανάγκη καν να διασαλευθί η τάξις, άφοϋ, καλλιεργουμένης και ώριμαζουσης της ιδέας της ειρηνηκής επαναστάσεως, όλοι θά δώσωμεν τας χείρας, και Στρατός και Λαός θά περιβάλλουμεν με άμφοριστον έμπιστοσύνην την τυχοσαν κυβερνήσιν, ήτις ήθελε δι' ενός διαγέλωτος προς τον Λαόν ένστεροισθει τους πόθους του Έθνος. Άλλος λογαριασμός όμως, άν άπασ έτι επειρόντω να φρακίσωσι και πάλιν το έθνος, άθετούντες τα ύπεροχημένα.

Υπέρ της τοιαύτης, ως τουλάχιστον άνακονοίται, εργασίας, όλοι μας θά ταχθώμεν εις το πλευρόν των επιλέκτων και εύγενών βλαστών της στρατιωτικής οικογενείας. Η «Εικονογραφημένη», έρ' όσον τουλάχιστον οϋτω παρίσταται ήμιν τα πράγματα, άντιπροσώπειουσα την υγιεστεραν και εύγενεστεραν μερίδα της ελληνικής Κοινονίας, άπροκαλύπτως τάσεται υπέρ αυτών.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΛΙΓ' ΟΛΑ

ΒΡΩΜΑ ΚΑΙ ΔΥΣΩΔΙΑ

Τι βόρβορος γύρω μας! Μόνον αυτός ο τίτλος πλέον άρμόζει εις το σημερινόν κοινωνικόν μας καθεστώς. Παντού καταχοήσεις, παντού άμέλεια έννοχος. Διοικητικά αίσιχη άποκαλύπτονται εις την δίκην του άποδρόνου έλλειμματιον Ταμιά Άποστολάκου. Τελουειακά σκάνδαλα, εις τα όποια και υπάλληλοι ένέχονται άλλα και μεγαλόσημοι έμποροι του Πειραιώς, άναδίδουν την δυσομίαν τον. Έκειναι δε ά καταστραφένται του Πειραιώς; Έπειτα από τόσην σπατάλην γύρω από την όποιαν όργιάσαν οι κατά καιρούς Πρόεδροι της Λιμενικής Έπιτροπής, άποδεικνύονται τώρα δύο μεγαλοπραετες, δύο monumentales τρώπια εις το νερό. Αυτά κάνει η συναλλαγή, η θεωρήσασα τοις μόλις κατά καιρούς ίσχυούσης μερίδος τας θέσεις του Προέδρου και των μελών και του προσοπικού της Λιμενικής Έπιτροπής. Έχουν εις αυτών τον Παναγιόσκον πολλοί την ουράν τον.

Και τέλος το σκάνδαλον της πιτωρσίας του «Λούβρο» συνταράσσει τώρα την αθηναϊκήν κοινωνίαν. Ένεγει ιδιαιτέρην σημασίαν τοϋτο και δίδασκει τον διεσφώνοντα αυτό, τον τρόπον καθ' όν ένασκείται το εμπόριον παρ' ήμιν υπό τωνον άπλήστον και επιτηδέον επιχειρηματιών. Με έλάχιστα κεφάλαια ορμώμενοι άποδίδονται εις αυτό, δημιουργοίσι δι' αυτους ύποχρεώσεις βαρείας, δια ν' άνταποκριθώσι εις ταύτας δημιουργούν και άλλας βαρτέρας, ενανοίγοντα ότως λέγουν κοινώς, και όταν άντιλήφθηον το περί αυτους χάος καταφεύγουν εις την αίσιχη κέρδειαν και την άπάτην, άντι δε να κανονίσουν τας ύποχρεώσεις των κανονίζου τον.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

«Κάμε ό,τι θέλεις και ό,τι ήμπορείς!» Είπεν ο Πατριάρχης Κοσταν' τινος πόλεως εις τον Σαφκίετ.

Ο Γενάρχης επετηήσασεν άπήνησεν εις τας άπειλάς του δικτατορος του πανοχήσου και ένρόθη από επιτιμωμένου επιτιμητής.

Ανεμείσησεν εκείνη την αιμαγήν όλην την δύναμιν του Γένους του Έλληνικού και ήπείλχε με αυτήν.

Και προσβέβλεγεν οίοναι μετá Ζηλοτυπίας, όπως είπεν ο Μηροπολίτης μας, εις την εικόνα του Έθνιομάτουμενος Γρηγορίου και ήνητήσεν εξ αυτης φάρος. Ο Γενάρχης όπως τον περιέμενα.

Όταν ήμαίνετο ο ένθουσιασμός δια το έν Τουρκία Σύνταγμα ο Ίωακίμ έφάνη επιφυλακτικός και ο λαός ξεήγηθη εναντίον τον.

Τον είδα ένός εις τα Μημηατάκια συνεκοιτώ κατ' αυτον ουλλαλητήριον. Δεν κρίνω άν όι κατ' αυτού ξεζερωθέντες είχον δίκαιον.

Κρίνω τον μεγάλον από την άταραξίαν τον.

Δεν εκάμπειτο πρό λαϊκών θνηλών. Έπίστεινεν ό,τι έφρόνιεν. Τώρα, μεγάλος πάλιν, έρχεται άντιμέτωπος άγρίον άγόνοσ άκαματος, επετηήσασεν, γαλήνιος.

Και όταν όλιγον πρότερον ο αντιπρόσωπος της βίας είπεν εις τον Δράμασ Χροσόστομον ότι θά τον άπελάσων δια της βίας εκ Καβάλλας, εκείνος άπήνησεν: — Οι Έλληνες εις την βίαν άπαντούν δια της βίας!

Είται ο διωγμός του Γένους.

Ίστορικόν μοιραίον θέλει μάρτυρας της ιδέας Τον τους κληρικούς, δια να θρημαβέσση. Και όταν τώρα οι ρασοφόροι άσρηγοί του Έθνος διώκονται, θριαμβός ήθικός κατόγεται και πάλιν.

Άγών άρχίζει τρομερός. Εις την βίαν έρχεται επίκουρος η ουκοφαντία και οι επαγγελλθέντες άδελφοισίτην γίνονται δικταί επιβουλοί.

Σφαζόνται άθωοί και ουκοφαντούνται πληθονοί και ουνομοτόν λαοί κατá των Έλλήνων και παίζει, παίζει το αιώνην της παιγνιδί η διαλωματία, παίζει διούτι εντελοικεται πρό άποχήσων, αυτοί που την κρίζουν οι ίοχνηροι και οι θρασοίς.

Και εις την δίκην αυτήν οι Έλληνες άταραχοι περιμένον την μοιραϊαν σιγήν άνεθουνοίσοσι από ένθουσιασμούς της σιγήσ, ήρημο όλος όλοι οι άποφρασμένοι. Κάτι νέον έδημοουργήθη μέσα μας, ζέον προς όσα έφερον άλλοτε τας ουνοφοράς.

Και εκεί κάτω εις τον Μυστοράν, το Παλαιολόγου την παλαιάν πρωτεύουσαν, ο Διάδοχος διακρύει εις το μνημόσινον του μεγάλου ήρωος.

Έκει εις τον ναόν, εις τον όποιον ο μέριος Αντοκράτορ ήνηαρίστισε τον Ύμιστον διακρόνον, διούτι τον έστειλεν εις το μαρτίριον, ο μέλιων Βασιλεός διακρύει πάλιν.

Όσων να έσηκόδη από τον τάφον τον ο μάρτυς και να ήκαιρίσει τον διάδοχόν τον χαιρετισμόν διακρόνον δια του Έθνος τους άγώνας.

Και το δάκρυ αυτό του Κοσταντινου είναι το τιμωότερον πετράδι του όνόματός Του, γεννημένο μέσα από την ψυχήν Τον, από τον άσπασμόν έκείνης της Άγίας ψυχής. Κάτι νέον έδημοουργήθη μέσα μας ζέον προς όσα έφερον άλλοτε τας ουνοφοράς.

Άλλ' εκπένει ο Ίούνιος μέσω χαώδους εκκρομέτητος. Προαιώνιον προβλήματος, αναβάλλεται έλλην μίαν φοράν η λύσις υπό της Δικλωματίας. Μία νότα ρίπτεται υπό των Αντάμεων, έπειτα από τόσας ύποσχέσεις και ένθροφόνσεις και πραγματοποιεί μόλις ποσοστόν ι του όλου, χωρίς να προάγη το Κρητικόν ζήτημα και ρίπτεται ένα Λαόν διόκληρον εις πέλαγος δεινών, πέλαιος άμφιβολίας, ουγχρόσεως, άπογνώσεως. Και άντι, ενόθις από της επομένης της Νότας να άκούσωμεν διαγγέλωματα και προοράματα άναστυτάξεως της Χώρας κατá ξηράν και θάλασσαν, να, όχι πλέον δια της γνωστής μεθόδου της ελατιείας και με την γνωστήν παρακλίηρον

«Κύριοι... των Αντάμεων...» αλλά δια της πυγμής του Έθνους διεκδικήσωμεν τα δίκαια της Φιλής μας, και άντι ν' άκούσωμεν την πρόδρομον της λαίλαπος βοήν, ήτις θά σαρώση ένα άμαρτωλόν σύστημα και πρόσστα άμαρτωλά, αυτά δηλαδή και μόνα, όσα άπειροάσαντο την σημερινήν άδυναμίαν μας, άκούομεν να ζητούνται ενόθυνα. Απαράλλακτα όπως εις τα 1897. Συνεζητήθησαν αι ενόθυνα, διόρκως ο κ. Θεοτόκης 12 έτη σχεδόν ουνεχώδ και ήλθε το 1909. Τώρα, χωρίς πόλεμον, χωρίς κινήτοποιήσεις, χωρίς τίποτε ήτηγήσμεν αίσιχρότερον η τότε. Ας περιμένωμεν μετá δώδεκα έτη πάλιν. Ο κ. Θεοτόκης, μολόντι είναι άπογοητευμένος από την άχαριστίαν του ελληνικού λαού, θά μας κάμη το χατήρι να μας όδηγήση άόλους εις μίαν σφαγήν.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Μετá πολλής χαρής άναγγέλωμεν ότι ο έν Κερκασσοϋντι κ. Γεώργιος Κ. Γούναρης, Γραμματέας του έν τη πόλει έκείνη Πρακτορείου της Ρωσικής Άτμοπλοϊκής Έταιρίας ή «Αμοιβαία», έμνηστεύαστο την υπό πολλών χαρίτων εκκοσμήσασεν και εϋ ήγημένην δεσποινίδα Εβχαριν, θυγατέρα του έν Άμισσοφ Πράκτορος της Ρωσικής Άτμοπλοϊκής Έταιρίας κ. Άλεξ. Κυπριώτου. Τους ούτω εώνους μνηστευθείσιν άπευθόντομεν τα ειλκρινή και έγκάρδια ήμιν συγχαρητήρια εύχόμενοι ταχείαν την στέψιν.

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ο Έμπορικόν Σύλλογος Άθηνών, ο Σύνδεσμος των Έλλήνων βοιωτικών και βοιωτικών και η Ένωσις των Έλλήνων Γεωπόνων άγγέλωμασ την κατá τον προσοχή Νοέμβριον σύγκλητον Πανελληνίου συνεδρίου Γεωργίας, Βιομηχανίας και Έμπορίου.

Η προκήρυξις ήτις έπεδόθη καταδεκνία: άληθινήν ευσύτητα άντιλήψεωσ και άληθινόν πόνον δια τας παραγωγικάς δυνάμεις του τόπου, τας τους παρημεληθέντας. Του Σανεδρίου, ίσως του πρακτικότερου των ουγκροτηθέντων, θά μετασώσισ τα έμπορικά, γεωργικά και βιομηχανικά σωματεία, θά συζητηθώσι δε κατ' αυτό, έκτός του θέματος της συστάσεως Ίπουργείου Γεωργίας, Βιομηχανίας και Έμπορίου και τα έξής: 1) Περι τεχνικής (γεωργικής, βιομηχανικής, έμπορικής) και επαγγελματικής εν γένει μορφώσεως του λαού, 2) περι γραφέουσ στατιστικόν της παραγωγής, 3) περι άγροτικής άσφαλείας, 4) περι άγροτικής πίστωσης, 5) περι συνταξισμών 6) περι διορισμού έμπορικων πρακτόρων εις τας Έλληνικάς προξενεία κλ. Εύχόμεθα πρακτικά τ' άποτελεσάματα του συνεδρίου.

Ο ΛΕΩΝ ΤΗΣ ΚΕΑΣ

Η "ΑΝΑΤΟΛΗ,

Τόσα και τόσα ακούονται εις βόρος των περισσοτέρων άσφαλιστικών Έταιριών, αι όποιας έλλημηόρθισιν τον τόπον. Μόνον δια την άσφαλιστικόν έταιρίαν «Η Ανατολή», την Έλληνικήν, την ίθικήν μας, δεν ήκουσθη τίποτε κακόν όως τώρα. Τούναντίον γύρω μας πάντοτε καλά ακούονται δι' αυτήν. Κατέκτησε, με την σοβαρότητα και την άκρίθειάν της, την γενικήν έκτίμησιν και έμπιστοσύνην του έσο και έξω Έλληνισμοϋ, διούτι στέκει: ήδηλα, στέκει εις περιουσίαν, σοβρά και άξιολογική. Είναι τιμή δια τον τόπον η ύπαρξις τοιούτου ίδριματός, κοινωνιολογού, όπερ είναι προσωρισμόν να άποβίη πολύτιμον εις πάντα οικογενειακήν, εις πάζαν οικογένειαν, εις κάθε πατέρα, εις κάθε άδελφόν, εις κάθε σύζυγον. Με ένικήν υπερηφάνειαν και με πληγήν την επιγνωσησ της άποστολής μας ξεκίρομεν το έργον και την θρασύν της «Ανατολής», έρ' όσον ακολουθεί τον καλόν δρόμον, τον όποιον της έχάρταξεν αι δεξιότατοι χείρες του Διευθυντού της κ. Άθ. Φιλόμος.

ΑΡ. ΜΑΝΔΡΑΣ

Φίλος παλαιός και άθρότατος της «Εικονογραφημένης» ο έν Μιτυλήνην έγκραστοτιμήσους δικηγόρος και γνωστός λόγιος κ. Αρ. Μάνδρας, όστις εις πολλές περιστάσεις περάσεν τη σιμβολήν του εις το έργον ήμιν, έφάνη ήμιν πολύτιμος κατá την έν τη περτέσ τον διελευσαν του άντιπροσώπου του Περιοδικού κ. Παν. Χαΐδοπολου, παρασχών αυτώ πάζαν εύκόλιαν και βοήθειαν περι την άποστολήν του. Η «Εικονογραφημένη» δρτέταται της εύκαιρίας δια να άποκαλόφη εις τον έρβόν κύκλον των συνδρομητών της τον άφανώς άποσταίλαντα τας όρπικας εικόνας της καταλήψεωσ της Μιτυλήνης υπό του Γαλλικού Στόλου και κατόπον της κηραίας του άεμνηστόου Βερνάρδου και τέλος σωραϊαν εικόων των γεγονών του παρελθόντος Ιουλίου (του

ΑΡ. ΜΑΝΔΡΑΣ

Συντάγματός έν Τουρκία) και να γνωρίσχη εις το Πανελλήνον την μορφήν ενός άδελφού μας, άγνόν και θερμόν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΙΩ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Η Άθηνική Κοινονία άστερηθή δικαιοκρέμενο μέλους αυτης και η Νομισματολογία έλασε πολύτιμον και άκαταπόνητον έργάτην της, τον Ιωάννην Π. Λάμπρον, μεταστάνα τήν 7 Μαϋου έ.ε. Ο Ιωάν. Λάμπρος ήτο υιός του διαπρεπούς νομισματογνώμονος Παύλου Λάμπρου, κατήγστο δε εκ των άσθαλων κλάων των άναρπέντων έν το ισχυροτάτω οικογενειακού δένδρου της εκ Καλαρρυτών της ενόθρου Ήπειρου μεγάλης οικογενείας, της όποιας εις άρχηγός μετέσχη του μακρυού του άεμνηστόου Πατριάρχου Γρηγορίου Ε' προσεγγών έαυτον έλοκαύτωμα εις τον βομόν της Πατρίδος.

Ο Ιστοριογράφος των μερών τούτων άναφέρει ότι κείτωρ των Καλαρρυτών ύπάρχεν εις Λάμπρος, χωρίς να άναφέρει και την εποχήν. Άλλ' ως εξαγαται εκ των σωζόμενων έρεπίων και έσφακλήριων, η οικογενειακός Λάμπρου άρχισε βίον επτά όλων αιώων.

Τοιούτου εύγενούς δένδρου βλαστός εηλευτός ύπάρχεν ο Ιωάννης Λάμπρος, γεννηθείς έν Κερκίρα τή 1843. Μετá το πέρας των γυμνασιακών σπουδών του έν Κερκίρα, έπεδόθη εις την Φιλολογίαν και την Αρχειολογίαν έν τη Πανεπιστημίω, συναπλήρωσε δε τας νομισματικάς γνώσεις του έν Φλωρεντία της Ίταλίας κατá τα έτη 1863 και 1864. Έκτοτε έπισκεπήθη πλειστάκις τα Νομισματικά Μουσεία Παρισίων, Λονδίνου, Βερολίνου, Βιέννης και Ίταλίας, διατελών εις άνωσαν άναπαύσασιν μετ' αυτών. Ως νομισματολόγος ο Ι. Λάμπρος ήτο θεινός και εις μεγάλην αξίαν, πλειστα εις ειδικά ίδριματα και σωματεία ός η «Société Française de Numismatique et d'Archeologie» ή «Society Numismatic of London» ή «Societa Numismatica Italiana» ή «Société Suisse de Numismatique» και άλλα ειχον έκλέξει αυτόν ένεργόν μέλος. Ίδιος κατέγινε, κατá

το πολλά συγγράμματα σχετικά και μονογραφίασ. Ούτω τή 1891 υπό τον τίτλον «Αρχαία Έλληνικά νομίσματα» εξέδωκε το πρώτον μέρος του περιγραφικού καταλόγου των αρχαίων ελληνικών νομισμάτων της Πελοποννήσου, πλουτισμένο με 16 πίνακας. Έπίσης εις τον καλάρων του έσφελον διαφέρους δημοσιεύσεας άνεκδότων νομισμάτων, μεταξύ των όποιων και η περι άνεκδότου τετραβράχμου νομισματος του τυραννού της Σπαρτης Νάβισου υπό τον τίτλον «Ανεκδότον τετραβράχμου Νάβισου» ός και έστραπ περι άνεκδότου νομισματος της έν Κρήτη Ήραπέτρας. Η πρώτη έδημοσιύθη έν τη Bulletin de Correspondance Hellenique, t. XV, p. 415 η δε δευτέρα έν τη Numismatic Chronicle, 1897. Ητο άρ' έτέρου κάτοχος πολυτίμου συλλογής κατ' έσοχήν ελληνικών νομισμάτων, περιεχομένης δε πλειστα νομισματα, μοναδικά (unicques), ός και βελδοβόλης εξαιρέτου, ίδια νομισματικής, ήτις περιλαμβάνει πλειστα έργα και μονογραφίασ δυσευρέτους.

Επιλεκτον μέλος της κοινότητας των Άθηνών, βλαστός εύγενούς ελληνικής οικογενείας, έτίμησε και έαυτόν και την οικογένειαν του, άγαπηθείς και έατιμωθείς υπό έσων και ήμετέρων, κατέλιπε δε υιός εκλεκτούς και θυγατέρας λαμπρούσ άποκαταστημένας. Εκ των τριών υιών του ο μέν πρώτος κ. Παύλος Λάμπρος, επίλαρχος, διακρίνεται έν τη στρατιώματι, ο δε άνοσοπολιάρχος κ. Διον. Λάμπρος έν τη σίματι του Ναυτικού, ός και έν τη τραπεζιτικώ κόσμο φ κ. Πάνος Λάμπρος, Ταμίασ της Τραπεζής «Ανατολής» ός έπίσης διακρίνεται επ' άρετή και χαρίσμασιν αι θυγατέρας του κυρίας Σπηλιωτάκη, του ύπιλάρχου, Νικολαΐου, του λοχαγου του πεζικού και Βερροισπούλου, τριμηταρχου παρά τη Έταιρία Οίλων και Οίνοσκευμμάτων. Η «Εικονογραφημένη» ής ήτο θαυμαστής ο μεταστάς, εύγνωμονεί εις την μνήμην του δια την έκτίμησιν, ην έτερες προς αυτόν.

Επίλεκτον μέλος της κοινότητας των Άθηνών, βλαστός εύγενούς ελληνικής οικογενείας, έτίμησε και έαυτόν και την οικογένειαν του, άγαπηθείς και έατιμωθείς υπό έσων και ήμετέρων, κατέλιπε δε υιός εκλεκτούς και θυγατέρας λαμπρούσ άποκαταστημένας. Εκ των τριών υιών του ο μέν πρώτος κ. Παύλος Λάμπρος, επίλαρχος, διακρίνεται έν τη στρατιώματι, ο δε άνοσοπολιάρχος κ. Διον. Λάμπρος έν τη σίματι του Ναυτικού, ός και έν τη τραπεζιτικώ κόσμο φ κ. Πάνος Λάμπρος, Ταμίασ της Τραπεζής «Ανατολής» ός έπίσης διακρίνεται επ' άρετή και χαρίσμασιν αι θυγατέρας του κυρίας Σπηλιωτάκη, του ύπιλάρχου, Νικολαΐου, του λοχαγου του πεζικού και Βερροισπούλου, τριμηταρχου παρά τη Έταιρία Οίλων και Οίνοσκευμμάτων. Η «Εικονογραφημένη» ής ήτο θαυμαστής ο μεταστάς, εύγνωμονεί εις την μνήμην του δια την έκτίμησιν, ην έτερες προς αυτόν.

Τόσα και τόσα ακούονται εις βόρος των περισσοτέρων άσφαλιστικών Έταιριών, αι όποιας έλλημηόρθισιν τον τόπον. Μόνον δια την άσφαλιστικόν έταιρίαν «Η Ανατολή», την Έλληνικήν, την ίθικήν μας, δεν ήκουσθη τίποτε κακόν όως τώρα. Τούναντίον γύρω μας πάντοτε καλά ακούονται δι' αυτήν. Κατέκτησε, με την σοβαρότητα και την άκρίθειάν της, την γενικήν έκτίμησιν και έμπιστοσύνην του έσο και έξω Έλληνισμοϋ, διούτι στέκει: ήδηλα, στέκει εις περιουσίαν, σοβρά και άξιολογική. Είναι τιμή δια τον τόπον η ύπαρξις τοιούτου ίδριματός, κοινωνιολογού, όπερ είναι προσωρισμόν να άποβίη πολύτιμον εις πάντα οικογενειακήν, εις πάζαν οικογένειαν, εις κάθε πατέρα, εις κάθε άδελφόν, εις κάθε σύζυγον. Με ένικήν υπερηφάνειαν και με πληγήν την επιγνωσησ της άποστολής μας ξεκίρομεν το έργον και την θρασύν της «Ανατολής», έρ' όσον ακολουθεί τον καλόν δρόμον, τον όποιον της έχάρταξεν αι δεξιότατοι χείρες του Διευθυντού της κ. Άθ. Φιλόμος.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΑΝ

Χάρις εις τον σύνδεσμον των Κείων, τον διοργανώοντα ετησίως θαυμασίαν κυριολεκτικώς έκδρομήν εις το όρατο γνή το, υπερτακτικός Άθηναίοσ, Πειραιώτασ, διήλθον την τελευταίαν Κυριακήν του Ιουνίου μίαν άληθιμόνητον ήμέραν εις την έλόδρσον Κεαν. Με την ευσύχρον και άνακπανοικιστήν «Κίον» της Κυριακήσ άτμοπλοίασ, σημαυστολόστασ και πυροπολυμένησ συνεχώς από τας πολυχρόμους φλόγας των βεγγαλικών φώτων, με παρακολούθησαν μουσικήν λαμπρά καθήρτισμε-

νην, απέπλευσαν εκ Πειραιώς περί την 11 μ. μ. του Σαββάτου εν μέσω άκρατῆτος ἐνθουσιασμοῦ, φωνῶν, γελῶτων καὶ θορυβῶν τῶν πλημμυρησάντων τὸ ἀτρόπλιον ἐκδρομῶν.

Μετὰ προσέγγισιν εἰς Λαύριον, ἀμὰ τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου κατέπλευσαν εἰς Κέα, ὅπου ἀνέμενε τὸς μὴ Κεῖους, ἐκ τῶν ἐκδρομῶν ἢ ἀσυνήθης ἐντύπωσις τῆς παρατάξεως ἐπὶ τῆς προκυμαίας ὑπερπεντακοσίων ὄνων καὶ ἡμιόνων διὰ τὰ παραλάθει τὸς ἐκδρομῆς. Ἡ ἡμέρα διήλθεν δολικῆρος ἐν τῇ πόλει Κέας, ἐν μέσῳ ἀληθοῦς γλεντιοῦ. Ἡ γνωστὴ φιλοξενία τῶν Κεῶν κατεδείχθη καὶ ἐφέτος ἐν ὄλῃ τῆς τῆ ὑπερβολῇ, κατενθουσίασαν τὸς ξένους ἐκ τῶν ἐκδρομῶν. Μετὰ μεσημέριον ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως, ὅπου ἐπαίνιζεν ἡ μουσικὴ τῆς ἐκδρομῆς, συνεκατέρωθη, ὅτι εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ νῆρος ἰδικόν τῆς καὶ ξένου.

Ἐκεῖ δὲ κ. Ἰάκωθος Δραγάτος δ' ἀκούρατος αὐτὸς συνοδὸς τῶν διαφόρων ἐκδρομῶν, θιασώτης δὲ καὶ ἡμνητῆς ἐνθερμῶς τῆς ἐτησίως ἐκδρομῆς τῶν Κεῶν, ὀμίλητος δὲ ὀλίγων περὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας τοῦ Λέοντος τῶν Κεῶν. Ὑπεστήριξε δὲ ἐν μέσῳ ἐνθουσιασμοῦ τῶν ἀκροατῶν του, γνώμην του στηριζομένην ἐπὶ μελέτης του συντόνου καὶ ἐμβριθοῦς, καθ' ἣν ὁ Λέων τῆς Κέας, εἶνε τίποτε περισσώτερον, τίποτε ὀλιγώτερον, ἀντίγραφον τοῦ ἀνεγερθέντος, ἀλλὰ μὴ σωζομένου, Λέοντος τῶν Θερμοπυλῶν, τρόπιον ἔπερ ἀνήγγειραν οἱ Κεῖοι, ἐμπνευσθέντες ὑπὸ τῆς μουσικῆς τοῦ Σιμωνίδου τῶν, ἐπὶ τῇ νίκῃ τῶν Θερμοπυλῶν, καθ' ἣν ἔπασαν γενναῖοι Κεῖοι μαχηταί, ὅπως ἔπασαν τοιοῦτοι καὶ ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἐν Ἀρτεμισίῳ εἰς ἀμφοτέρας τῶν ὁποίων ναυμαχιῶν, οἱ Κεῖοι διὰ πλοίων τῶν καὶ ἀνδρῶν τῶν, ἐνεργῶν ἔλαθον μέρος. Καὶ τὸ μεσονύκτιον ἀπακαίρετον τὸς φιλοξένους κατοίκους καὶ τὸ εἴμορφον νησί τῶν καὶ περὶ τὴν 7 πρωῒν τῆς Δευτέρας κατέπλευσαν εἰς Πειραιᾶ μετ' ἀλγισμονῆτος ἐντυπώσεως ἐκ τῆς ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τῆς ἐκδρομῆς. Ὀφείλονται πράγματι ἀνυπόκριτα συγχαρητήρια εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου τῶν Κεῶν διὰ τὰς ἐπιτυχίας, ἅς εἰς τὰς ἐκδρομὰς του σημεῖοι, καὶ πρέπει νὰ τὰς ἐπαναλαβάνῃ ἐτησίως, μετ' ἐπιποθῆσιν ὅτι κατενθουσίαζει καὶ τὸς συμπολίτας του καὶ τὸς ξένους.

2 Ἰουλίου 1909

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΚΑΡΧΟΜΕΥΣ

ΓΑΜΟΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» μετὰ χαρὰν ἀγγέλλει τὸς γάμους τῆς δεσποινίδος Λίνας Βράνθεμβουργ καὶ τοῦ κ. Λέοντος Μόρδου, τελεσθέντας εἰς τὴν Κέρκυραν, τὴν χαριτωμένην νύμφην τοῦ Ἰονίου τὴν 17/30 Μαΐου ἐ.ε. Μετὰ λευκα γιαντιὰ καὶ πέταλλα ῥόδων ραίνει ἡ «Εἰκονογραφημένη» καὶ μετ' εὐχὰς θερμὰς τὸν δρόμον τοῦ ταυριασμένου ζευγαριοῦ.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ

Τὰ μέλη τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Συλλόγου τῶν Ἑλλήνων ἐπιστημόνων «Ὁ Πτολεμαῖος» παρεκάθησαν εἰς λαμπρὸν συναδελφικὸν γεῦμα ἐν τῷ ἐντυκτηρίῳ τοῦ Συλλόγου τῶν. Μεταξὺ τῶν λαδόντων μέρος εἰς τὸ γεῦμα ἦτο καὶ ἡ διακεκριμένη ἱατρός καὶ ὀφθαλμολόγος τοῦ Ἐθνικοῦ ἡμῶν Πανεπιστημίου, ἐκλεκτὴ δὲ συνεργάτρια μᾶς, κ. Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου, τῆς ὁποίας τὴν ἐμπνευσμένην πρόποσιν δημοσιεύομεν κατωτέρω χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν. Κατεχειροκροτήθη, ὡς ἀνεγράφῃ ὑπὸ τῶν Ἀλεξανδρειανῶν ἐφημερίδων, καὶ ἡ πρόποσις τοῦ κ. Δ. Δημητριάδου γλαφυρωτάτῃ καὶ σπινθηροβολοῦσα ἐκ πνεύματος. Ἰδοὺ ἡ πρόποσις τῆς κ. Ἀγγελικῆς Παναγιωτάτου:

Ἐπιστῆμη Πανίστη, §

Ὁ φοιτῆς Γολγοθᾶς σου τὸ πρῶτον εἰς τὰς ἀγὰς τῶν αἰῶνων ἐβάρη μετ' ὁ ἱερὸν τοῦ Προμηθεῦς αἶμα, τοῦ ὁποίου θυγάτηρ αἰωνόβιος εἶναι ἡ ἐγγενής Ἑλληνικὴ φυλὴ, καὶ ὁ αἰματοβαμμένος βράχος ἀπέβη τὸ ἀθάνατον τῶν αἰῶνων προσοκνημα, ὁ ὑπέλαστος Ναός, τοῦ ὁποίου τὸς κίονας ἀπέτελεσαν τὰ αἰμοστάζοντα τοῦ ἡμιθέου σπλάχνου, ὁ ὑπεριστάτος Ναός, ὁ ποτισθεὶς μετ' ὁ λευκὸν τῆς Ἰδέας αἶμα, ὁ λουόμενος ἐν τῇ ἀβύσσῳ τῶν αἰῶνων ἀπὸ τὴν χρυσῆν φωτοπλημμύραν τοῦ μαρτυριοῦ, τοῦ μεγαλοῦ, τοῦ ὁρατοῦ τῆς Ἀληθείας Φωτός. Ὁ ἀλυσσοδεμένος βράχος σου εἶναι ὁ αἰθέριος Ναός, τὸν ὁποῖον ἡ Αἰωνιότης κροσορεῖ καὶ ἡ Ἀθανασία στολιζει μετ' ὁν ὀλόχρουν βαυμόν τῆς, διότι πλημμυρεῖ μετ' ἄσβεστον φῶς τὰ σκότῃ τῆς ἀβύσσου καὶ στεφανώνει μετ' ὁν θρίαμβον καὶ τὴν νίκην τοῦ μαρτυρίου τὴν κοσμογονίαν τῆς Ἰδέας καθῆν. Ἀπὸ τῆν μαρτυροῖν καταδύσῃ σου ἀναπέδη τὸ ὑπερκόσμιον Πνεῦμα τῶν αἰῶνων καὶ εἰς τὴν οὐράνιον πτῆσιν του διώγει τὸν μαῖνον γῦπα, τὸ ἀπαλῶν ὄρνεν, ἀπλῶναι ἀπειτὸν περὰ, ποῦ ἔβαψαν μετ' ἄδρακα καὶ αἶμα αἱ σιδηρὰ καρδίαι τῶν Θεῶν, τῶν ἡμιθέων καὶ Ἠρώων καὶ ἀνάπτει τῆς ὑπεκόσμιες, ἀβυσσῆς λαμπάδες, τ' ἀκοίμητα ἀστέρια τοῦ Παντός.

Καὶ βλέπο τῶρα καὶ διακρίνο μετὰ στήν ἀβύσσο τοῦ χρόνου τὰ χρυσοστεφανωμένα θύματα νὰ πετοῦν ἀνάλαφα γύρω τριγύρω στήν ἀστειρευτὴν χρυσοπύγῃ τῶν ἀκτίων ὄλων καὶ τῶν δραμάτων καὶ νὰ σφιγγουν χεῖρα αἰματοῖμένα γύρω-τριγύρω στῆς Ἐπιστῆμης τὸν ἀθάνατον βωμό, γύρω-τριγύρω στὸν αἰμοστάτη τοῦ Φωτός βράχο, ποῦ μόνος μένει ἀσάτος μετὰ στὸν ἄγιον τοῦ χρόνου ὄρχον, μετὰ στὰ τῶσα γύρω τὸν ἀπειρα καὶ ἀμορφα συντρίμμα. Καὶ βλέπο ἐπάνω ἀπ' ὁ δία τὰ χαλάσματα, ὁσᾶν γαλιζῶ ὄνειρο τὴν κωνόλευκην σημαία μᾶς, σφικτοπλεγμένη μετ' ἡς δάφνης τὰ κλωνία μ' ἄπλῶνεται στῇ γαλανῇ πατιδίᾳ μᾶς καὶ βλέπο μὴ λωμῆ σὴ μᾶς στῆς Δόξης τῆς χλαμύδα τυλιγμένη καὶ ἀκούω τῆς Ὑπατίας τὴν ὑπέροχην φωνὴν μετ' ὁ τῇ διπλῇ φλόγα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς πορᾶς, ἀκούω τὴν φωνὴν ποῦ ἐπιζῇ τοῦ μαρτυριοῦ καὶ ὁσᾶν ἄλλη ἀρχαία Πυθία μᾶς φωνάζει: Νίκη, στῶν ἡμιθέων τὸς ἀπογόνους! Νίκη!

ΤΑ ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ περίοδος τῶν θεάτρων ἐφέτος ἀνέτειλεν ὄχι αἰθρία. Τὰ ἱκανοποιητικὰ τῆς ὑπερέτας ἀποτελέσματα ἀπὸ πέρυσιν ἐφαίνοντο ὅτι θὰ ἐπηρεάσουν πολὺ τὴν φάσιν τοῦ θεάτρου. Πράγματι δὲ ὅλοι παρεσκευάζοντο δι' ὑπερέτας καὶ συγγραφῆς καὶ θίασοι. Τοιοῦτοτρόπως μετ' ἐπὶ τῆς περιόδου τρεῖς ἑλληνικοὶ θίασοι ὑπερέτας κατεσκήνωσαν ἐν Ἀθήναις. Ὁ τοῦ Παντοπούλου εἰς τὸ Πανελλήνιον, ὁ τοῦ Νίκα εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ ὁ τοῦ Παπαϊωάννου εἰς τὴν Ἀλάμπραν. Εἰς ἀκόμῃ ἐμφαφρόδιτος ὁ τῆς Δος Κοσποπούλη-Σαγιῶρ εἰς τὴν Νέαν Σκηνὴν καὶ ὁ ἀμύγῃς θεατρικός Κυβέλης-Φύρστ εἰς τὸ Βαριετᾶ, ἀνακαινοθῆν ἐκ βόθρων. Ὁ θίασος Παντοπούλου περιλαμβάνων μόνον τὴν κ. Κυπαρίσση, κατάλληλον, ἔπασεν εἰς τὴν ὑπερέταν. Ἐπαθε δὲ καὶ κατ' ἄλλο ἀκόμῃ. Ἀγνωστον διατῆ, πλὴν δύο τριῶν ἀνοουσιῶν, ὡς «Τὰ τραγοπηδῆματα» κ.λ. δὲν κατόρθωσεν νὰ ἀναδιδάσῃ νέα ἔργα καὶ ἀντὶ τοιούτων ἐξαναξέστατε τὴν Θεῖαν τοῦ Καρόλου, τὴν Νύφη τῆς Κούλουρης κ.λ. Ὁ θίασος Νίκα ἐπιμελέστερος ἀνεβίβασε τὴν «Μασκότ» ἀρικτὰ καλὰ καίτοι, πλὴν τῆς κ. Νίκα, δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ ἐπιδείξῃ, τὸ Ντοῦο τῆς Ἀφρικῆς κ.λ. ἐνωμύγῃς δὲ εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ «Σία κι' ἀράξαμε» μεστονομασθέντος κατόπιν «Θάλασσα-Θάλασσα». Δὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ τὰ αὐτὰ καὶ περὶ τοῦ θίασου τῆς Ἀλάμπρας, τοῦ «Νέου θεάτρου», κ. Παπαϊωάννου. Γενικῶς ἀνωμολογήθη ἡ εὐγενής καὶ ἐπιμελής προσπάθεια τοῦ κατὰ δύναμιν ἀρτιότερου. Ἡ «Εὐθμος Χίγρα» καὶ τὸ «Ὀνειρώδες Βάλς» δύο Βιεννέζικες ὑπερέτας ἀνεβιβάσθησαν μετ' ἐπιμέλειαν διακόσμου καὶ ἀμψιέσεων πλοῦτον, ἀλλ' ἀκόμῃ καὶ μετ' ἐπιμέλειαν πολὺ καλὰς καὶ κόρο ἀρτίων. Πρέπει δὲ νὰ ἐμολογηθῇ ὅτι ἡ Δίς Κολυβά ἀναδεικνύεται ἐσημέραι ὑπέροχος πρωταγωνίστρια ἐν τῇ ὑπερέτῃ κατέχουσα καὶ τῆς ἴθοποιίας τὴν τέχνην καὶ φωνὴν ὑψιφώνου διαγῆ, εὐστροφον, γλυκίστην, ἔντονον. Δεσπόζει ἀκόμῃ τοῦ συνόλου ὁ κ. Παπαϊωάννου, ὁ γνωστός κωμικός, μπριλλάντες, μετ' ἐπιμέλειαν τῆς φωνῆς του, τὴν ὄχι τενόρου μέθοδα νῆ καοτῆλλο, ἀλλὰ γλυκίστην καὶ εὐάρεστον.

Εἰς τὴν «Νέαν Σκηνὴν» ἤρχισαν καὶ ἐκεῖ μετ' ἐξαναξέσταμένῃ φαγητᾶ, «Μαμὰ κολυμπρί» κ.λ. εἰς τὰ ὁποῖα ἀπὸ πέρυσι εἶχον σημεῖοσι θριάμβους. Ἀνεβίβασαν ἔπειτα τῶν κ.κ. Ἀσκαρη-Γιαννουκάκη τὴν «Ἀντιπεθερίνην», φάρσαν τρίπρακτον, ἐξυπνοτάτης καὶ ἐντέχνου πλοκῆς, μετ' αὐτὴν δὲ τὴν «Στέλλαν Βιολάντη» δράμα τρίπρακτον τοῦ Γρ. Ξενοπούλου. Ἐπειδὴ δὲν γράφομεν ἐνταῦθα κρίσεις τῶν ἔργων ἀλλὰ χρονογραφικῶς ὁμιλοῦμεν περὶ θεάτρου, σημεῖομεν μετ' ὀλίγας λέξεις ὅτι ἡ «Στέλλα Βιολάντη» ὑστέρησε πολὺ τῆς «Φωτεινῆς Σάντρης» τοῦ.

Ἐξ ἄλλου ὁ μόνος ἄριστος θίασος, σοβαρὸς, παρέχων ἐγγυήσεις εὐσυνειδήτου ἐργασίας, τῶσον περὶ τὴν ἐπιλογὴν, ὅσον καὶ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, εἶναι ὁ θίασος τοῦ Βαριετᾶ. Ἐνα «Ἀρσέν Λουπέν» ἀνεβίβασε διὰ νὰ φανῇ ἡ μεγάλη τέχνη τῆς Κυβέλης καὶ ἡ ὑποκριτικὴ δύναμις τοῦ Φύρστ. Ὁ «Ἐρωσ ἀγρυπνεῖ» ἄλλο ἔργον ἐκλεκτόν μετ' ἐπιμέλειαν τῆς Κυβέλης καὶ τῶν Φύρστ καὶ ἡ «Μαντὰμ Φλέρτ» ὅπου πάλιν θριάμβουσαν ἡ Κυβέλη καὶ ὁ Φύρστ καὶ «Φλωρέτ Παταπὸν καὶ Σα» φάρσα τρίπρακτος, εἰς ἣν θαυμάζονται ὁ Λεπνώτης καὶ ὁ Χρυσομάλλης, οἱ δύο ἀπαράμιλλοι κωμικοί. Ἐχει δὲ ὁ θίασος πρόσωπα νὰ παρατάξῃ ἐκλεκτὰ, οἷα εἶναι αἱ κυρία Καλογερίκου, Ροζάν, Μαρίκου, Βώκου, καὶ οἱ κ. κ. Ροζάν, Καλογερίκος, Παπαγεωργίου, Μαρτίκος, Βενιέρης, Ἐνας κι' ἕνας ὅλοι.

Ἀτυχῶς ἐσημεῖωσε, μολοντοῖ ἡ Κυβέλη καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπαίξαν θαυμασία, καὶ μίαν ἀποτυχίαν, ἀσύγγνωστον ὁ θίασος οὗτος, δεχθεὶς νὰ ἀναδιδάσῃ τὸν «Βύρωνα» τοῦ κ. Σ. Ποταμιάνου, μίαν συρραφῆν σκηνῶν ἀπὸ τὸν βίον τοῦ μεγάλου φιλέλληνο, τὸν ὅποιον, ὁ συρραφῆς παρυσιαζέει τῶσον χυδαῖον, ὥστε νὰ διαλαθῇ ὅτι ἐδαπάνησεν ὄλην τὴν περιουσίαν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ ἔθνους μᾶς, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἂν ἐπέτυχεν ἡ ἔξωσις τοῦ Ὄθωνος ἢ ἄλλο τι, ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία εἶχε καὶ σελίδας, αἵτινες διὰ τὸς σκηνογράφους εἶναι αὐτόχρημα ἄδουτον.

Χρονολογικῶς ἐργεταὶ κατόπιν τὸ «Σκαίτηγ Ρίγκ», μίᾳ ἀνοουσίᾳ, ἂν μὴ ἀηδῆς, ἐπιθεώρησις ἦν ἀνεβίβασεν ὁ θίασος Παντοπούλου εἰς τὸ Πανελλήνιον. Μετὰ τὸτο ἀνεβίβασαν εἰς τὴν Ν. Σκηνὴν, κατόπιν ἀγωνιώδους ἀνυπομονησίας τῶν κλακέρ, τὰ «Παναθήνια τοῦ 1909». Μάτην ἀνέμενεν ὁ κόρηος ἐξυπνοῦ τινε σκηνῆν διὰ τὰ γελᾶσῃ καὶ ἡκουε «κουλούρια καὶ τυρόλ» ἀντὶ λογοπαγιῶν καὶ ἔβλεπεν ἀσέμνους παραστάσεις τῶν δένδρων τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ μετ' ἀποτυχίας γνωστότατα καὶ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ κ. Καθαδία, καὶ ἔβλεπεν ἀκόμῃ εἰς τὰς σκηνογραφίας τοῦ ἔργου νὰ ρεσκλμάρωνται διάφορα ἱδρύματα. Καὶ διαρκῶς ἔβλεπε τὸν κόσμον νὰ χασμᾶται καὶ μόνον τὸς κλακέρ ἡκουε χειροκροτοῦντας λυσσωδῶς, ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ θρηγῆ κανεὶς διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου, μέχρις ἐμῆς καὶ μέχρις ἀγανακτήσεως τῶν θεατῶν, πρὸς τὸν ὅποιον τὴν ἀντιλήψιν τὴσιν περιφρονῶν δεικνύουν οἱ στρατολογῶντες τὰς ἡλικίας τῶν κλακέρ. Καὶ ἦτο καρὸς πλέον νὰ πέσουν ὄλα αὐτὰ διὰ νὰ ἐπανέβη εἰς τὸν δρόμον τοῦ τῶ ἑλληνικόν θεάτρον.

Η ΚΥΒΕΛΗ — Ο ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ